

1978 பிப்ரவரி 27]

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. கூடுமான வரையில் அதிக நேரம் இந்த சபைக்கு அவர் வர வேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆசை. சட்டப் பிரச்சினையைப் பார்க்கும்போது நான் சில கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். திரு. காமராஜ் அவர்கள் இங்கே முதலமைச்சராக இருந்தார்கள். நான் இங்கே எம்.எல்.சி.யாக 1962-ல் வந்தேன். பதவிப் பிரமாணம் அன்றைக்கு இந்தச் சபைக்கு வந்தார். அவர் இருந்த போது, பத்து மாதம் நான் இங்கே இருந்திருக்கிறேன். ஒருநாள் கூட இந்த சபைக்கு அவர் வந்ததில்லை. அப்போது திரு. ஆர். வெங்கடராமன் அவர்கள் சபை முன்னவராக இருந்தார்கள். அவர்தான் பதில் சொல்வார். ஆகையால் முதலமைச்சர் வரவில்லை என்று குற்றம் சாட்ட முடியாது. வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளலாம். நானும் அவர் அடிக்கடி வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(சில உறுப்பினர்கள் எழுந்தனர்)

மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் : இதை அதற்கான விவாத நேரமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். அவை முன்னவர் தந்த விளக்கத்தோடு விட்டு விடுகிறேன்.

3. 1978-79 ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது பல்வேறு கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லலாம் என்றும் முக்கியமாக மத்திய பாதி நில நிதி உறவுகளைப்பற்றி என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்றும் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அதற்கு முன்னதாக இன்றையதினம் அவை நடந்துகொண்டிருந்தபோது, உயர் சேகண்டரி கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், எவ்வளவு கேள்விகளுக்குக் கல்வி அமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்வதற்கு உட்கார்ந்து எழுந்து சிரமப்பட்டார்கள் என்பதையும், சில சமயம் நாங்கள் கேட்டது என்ன என்று புரியாமல் எவ்வளவு சுருக்கமாக பதில் சொன்னார்கள் என்பதையும் நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். கல்வியைப் பற்றியும் ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் இங்கே பேசுகின்ற உறுப்பினர்கள் அவையின் பாதி நேரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள் என்று மற்ற உறுப்பினர்கள் குறை சொல்வது வழக்கம். இந்த அவையிலுள்ள ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள், பட்டதாரிகளின் பிரதிநிதிகளாகிய நாங்கள் அவர்களுடைய வாக்குகளைப் பெற்றுத்தான் இங்கே வந்திருக்கிறோம். அதன் அடிப்படையில் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. உறுப்பினர் திரு. வகாப் அவர்கள் சொல்லியதைப் போல, 1967 முதல் 1978 வரையில் நீண்ட நாட்களாக இந்த அவையின்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

இருக்கிறோம் என்னும்போது அதிகமாக ஆசிரியர்களைப்பற்றிப் பேச வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அதிலும் இப்போது தங்களுக்கு ரொம்ப அவசியமும் கூட.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : எனக்கு இன்னும் இரண்டு வருஷங்கள் இருக்கின்றன. இப்போது தேர்தலில் நிற்கிறவர்களுக்கு ரொம்ப அவசியம். தேர்தலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களைக்கூட இங்கே காணோம், திரு. சந்தோஷம் அவர்களைத் தவிர. திரு. சுந்தரேசத் தேவர் அவர்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன் பிரதிநிதியாக இருந்தாலும், கல்வித் துறையில் பெற்ற அனுபவத்தை ஒட்டி கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். இந்த உயர் இடைநிலைக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில், மக்களுக்கு எவ்வளவு தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருக்கிறது என்பது இதிலிருந்து தெரிய வருகிறது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இந்த உயர் இடைநிலைக் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு யென்னை அறிக்கையை அரசாங்கம் வைக்கக் கூடாதா என்று கேட்டார்கள். உறுப்பினர்கள் வெளியே சென்றால், அடுத்த ஆண்டு என்ன முறை, எப்படி நடக்கிறது என்ற கேள்வியை அவர்களை நோக்கி எல்லோரும் கேட்கிறார்கள். அடுத்த ஆண்டிலிருந்து ஆசிரியர்கள் நிலைமை என்ன என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். உயர் படிப்புப் படித்தவர்கள் போஸ்ட் கிராஜுவேட்களுக்குப் பதவி வருமா என்று கேட்கிறார்கள். பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்களாக உள்ளவர்கள் வெறும் பட்டதாரிகளாக இருக்கின்றவர்களின் நிலை என்ன என்கிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர் பதவி இருக்குமா, கீழே இறங்க வேண்டி வருமா என்று ஐயப்படுகிறார்கள். முதுகலைப் பட்டம் பெற்றவர்களுக்குத் தலைமை ஆசிரியர் பதவி கொடுப்பார்களா? இரண்டுவிதமான தலைமை ஆசிரியர்கள் இருப்பார்களா என்பதைப் போன்ற பல பிரச்சினைகள் அதிலே வருகின்றன. அந்த வகுப்பு களுக்குத் தனியாகக் கட்டிடம் கட்டச் சொல்கிறார்கள். அதற்கு ரூ. 3 லட்சத்திற்கும் மேலாகுமே, அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கப் போகிறதா என்று கேட்கிறார்கள். தனியாரை ரூ. 25 ஆயிரம் கட்டச் சொல்கிறார்களே, எங்கேயிருந்து கட்டுவது என்ற பிரச்சினை இருக்கிறது. குழந்தையைப் பெற்றவர்கள் அடுத்த ஆண்டு எந்தப் பள்ளியில் சேர்ப்பது என்று கவலைப்படுகிறார்கள். என்னுடைய மகளைப் பொறுத்தவரையில், நான் அதைப்பற்றி நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அடிக்கடி பத்திரிகையில் வருகிற பகுதிச் செய்திகளைப் பார்த்தால், அதற்கு நேர்மாறான விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன. நேற்றைய தினம் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் திருச்சியில் பேசியதாகப் பார்த்தேன். 587 பள்ளிகளில் இந்த உயர் வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். கல்லூரியில் ஆரம்பிக்க மாட்டோம் என்றும்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

சொல்கிறார். இங்கே அமைச்சர் பதிலில் 280 பள்ளிகளில் ஆரம்பிக்கப்படும் என்கிறார். பிளாக்குக்கு ஒரு பள்ளி, முனிகிபாலிட்டிக்கு ஒரு பள்ளி என்று சொல்லி 450 பள்ளியாவது வரும் என்று கணக்கிடுகிறார்கள். விஷயம் ஒரே குழப்பமாக இருப்பதால், நானும் மற்ற உறுப்பினர்களோடு சேர்ந்து அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி வெள்ளை அறிக்கையை இந்த சபையில் வைத்தால், அதைப்பற்றி விவாதிக்கவும் எங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லவும் வாய்ப்பாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வெள்ளை அறிக்கை என்பது புது மாதிரியான விஷயமல்ல. முன்பு கல்லூரியில் போதனா மொழியாக ஆங்கிலமா, தமிழா என்ற பிரச்சினை வந்தபோது, டாக்டர் ஏ. லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு, கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை இந்த அவையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று முறை வெள்ளை அறிக்கைகள் கல்விப் பிரச்சினை பற்றியதாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயம் குழப்பமாக இருப்பதால், இந்தப் பிரச்சினையை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். முக்கியமான சிறிய விஷயங்களைச் சொல்லிவிட்டு, என்னுடைய பேச்சைத் தொடருகிறேன். முதுகலைப் பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில், அண்மையில் அரசாங்கத் தாக்கீது ஒன்று போயிருக்கிறது. இயக்குநர் அந்தத் தாக்கீதை அனுப்பியிருக்கிறார். அண்ணா அவர்கள் காலத்தில் தனிக் கலைப் பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், அடுத்தபடியான இரண்டு இங்கிரிமெண்ட் கொடுக்கலாம் என்று வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் இப்போதைய ஆணைப்படி யார் யார் 1969-லிருந்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்களோ யார் யாருக்கு செஷண்ட் கிளாஸ் இல்லையோ, அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆணை போயிருக்கிறது. அடுத்த மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து பணத்தைத் திருப்பிக் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 11.20)

இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் அவர்களெல்லாம் 'கரெஸ்பாண்டென்ஸ் கோர்ஸ்' மூலமாக உட்கல் பல்கலைக் கழகம், வெங்கடேஸ்வரா பல்கலைக் கழகம் போன்றவற்றில் படித்து இரண்டாவது வகுப்பில் தேர்வு பெற்றிருக்கின்றார்கள். அங்கெல்லாம் 50 சதவிகிதம் வாங்கியிருந்தால், லைகன்டு கிளாஸ் என்று அங்கீகாரம் செய்திருந்தார்கள். ஆனால் நமது பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில், 45-50 வாங்கியிருந்தாலும் அவர்களுக்கு சி-பிளஸ் என்று போட்டுவிட்டு, அவர்களை இரண்டாம் வகுப்பில் பாஸ் செய்தவர்களாக ஆக்காததன் காரணமாக, இப்போது 1969-லிருந்து பாஸ் செய்த நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் இதுவரை வாங்கிய ஊதியத்தைத் திருப்பித் தரவேண்டும்.

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

அதுவும் அடுத்த மாதம் முதல் பிடிக்கப்படும் என்று சொல்லுவது சரியில்லை. ஆகவே அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளுட அமைச்சர் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு, நாளைக்குப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. எனவே இதைப் பரிசீலித்து நல்ல முடிவிற்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்னமொரு மிக முக்கியமான விஷயம், சென்னை நகரில் பல கல்லூரிகள் கிட்டத்தட்ட ஒருமாத காலமாக மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாதம் 8 அல்லது 9 தேதி முதல் அவை மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஐந்து கல்லூரிகள் நடைபெறாமல் இருக்கின்றன. வைஷ்ணவா கல்லூரியைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மாதம் 8, 9 ஆம் தேதி முதல் மூடிக் கிடக்கிறது. இன்று வரையில் திறக்கப்படவில்லை. அங்கே படிக்கும் மாணவர்களுக்குப் பாதி பாடங்களுக்கு மேலே நடத்தப்படாமல் இருக்கின்றன. இதுபற்றிய காரணம் என்னவென்று அமைச்சர் அவர்களிடம் கேட்டதற்கு, கல்லூரியை நடத்துபவர்கள் மூடிவிட்டார்கள் என்றார். ஆனால் அந்தக் கல்லூரி முதல்வரிடமிருந்து, மாணவர்களுக்கு ஒரு சுற்றறிக்கை வந்திருக்கின்றது, 'அரசாங்க ஆணைப்படி அந்தக் கல்லூரி மூடப்பட்டிருக்கின்றது' என்று. 'அண்மையில் நடைபெற்ற பஸ் தொழிலாளர்கள்-மாணவர்களிடையே ஏற்பட்ட மோதல் காரணமாக கல்லூரி மூடப்பட்டுள்ளது, அநேகமாக அண்மையில் நடைபெற இருக்கும் பல்கலைக் கழகத் தேர்வுகள் வரையில்கூட கல்லூரி திறக்கப்பட மாட்டாது' என்றும் கூடச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். கிட்டத்தட்ட பாதி அளவிற்குப் பாடங்கள் நடைபெறாமலிருக்கும் நிலைமையில், உடனடியாக அந்தக் கல்லூரிகள் மீண்டும் திறக்கப்பட வேண்டியதற்கான காரியங்களை கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நான் மிக முக்கியமாகக் கருதும் விஷயம், இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் வாயிலாகப் பார்க்கும் ஒரு விஷயம்—மத்திய மாநில நிதி வாயில்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுவது பற்றியதாகும். கேள்வி நேரத்தின்போது கூட இந்தப் பிரச்சினை வந்தது; சுயாட்சி பற்றி நமது நண்பர்கள் குறிப்பிடப்போய், சுயாட்சி என்பது மத்திய அரசோடு நாம் சண்டையிட வேண்டும் என்ற கருத்து அல்ல, மத்திய அரசும் நமது ஆட்சிதான் என்று கூட கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்தார்கள். சுயாட்சி என்றால் மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையிலே பரவலான அதிகாரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் இப்போதுள்ள

[1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

நிலைமை என்னவென்று பார்த்தால், அது திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி யாக இருந்தாலும் சரி, அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியாக இருந்தாலும் சரி, காங்கிரஸ் ஆட்சியாக இருந்தாலும் சரி, மாநிலங் களின் நிதி நிலைமையைப் பொறுத்தவரையில், மாநிலத்தின் தனி நபருடைய வருமானம், 'பெர்-கேபிடா இன்கம்' என்பதை உயர்த்துவதைப் பொறுத்த வரையில், இப்போது மத்திய-மாநிலங்களுக்கு இடையிலே நிதி வாயில்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் முறையை வைத்துப் பார்த்தால், மாநிலங்களிலே யார் வந் தாலும், எப்படிப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயாரித்தாலும், மாநில மக்களின் வருவாயை உயர்த்துவது என்பது இயலாத காரியம் என்ற கருத்தினை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நமது மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட, 'மாநிலத்தின் மொத்த வருவாயில் கிட்டத்தட்ட 52 சதவிகிதம் மத்திய அரசின் வாயிலாக வருகிறது' என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். இப்படி மத்தியிலிருந்து வரும் பணம் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கீடாகவும், திட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒதுக் கீடுகளாகவும் வருகின்றன என்று அவர் குறிப்பிட்டதாகவும் பார்த்தேன். ஆனால் திட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒதுக்கீடுகளாக மாநிலங்களுக்கு வருவது என்பது நிதி ஆணைக் குழுவின் மூலம் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. சென்ற ஆரவது நிதி ஆணைக் குழு திரு. பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்கள் தலைமையில் இயங்கி ந்தியினை மத்திய-மாநில அரசுகளுக்கு இடையே பகிர்ந் தளித்தது. இப்போது ஏழாவது நிதி ஆணைக்குழு தனது அறிக்கையில் நிதி வாயில்களைப் பெருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே இன்னும் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மதுவிலக்கினை அமுல்படுத்து வதனால் ஏற்படும் நிதி இழப்பினை மத்திய அரசு ஈடுகட்டித் தரவேண்டும் என்று நாம் அடிக்கடி கேட்டு வந்திருக்கிறோம். சென்ற முறைகூட, நிதி ஆணைக் குழுவிடம், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எடுத்துச் சொல்லிற்று. 'நாங்கள் மதுவிலக்கினைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதை ஈடு கட்ட எங்களுக்கு நிதி உதவி அளிக்க வேண்டும்' என்று கேட்டார்கள். அப்போ திருந்த நிதி ஆணைக்குழு அந்த முறையில் உதவி கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டது. 'இன்று நீங்கள் மதுவிலக்கைக் கொண்டு வரவில்லை, கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி, அதனால் இழப்பு ஏற்படும் என்கின்றீர்கள். ஏற்படாத ஒன்றுக்கு நாங்கள் உதவி அளிக்க முடியாது' என்று சொல்லி விட்டார்கள். மதுவிலக்கினைக் கொண்டுவந்த தோத்தில், அதனால் ஏற்படும் நிதி இழப்பினைச் சமாளிக்க மாநில அரசு வரிகள் சிலவற்றைப் போட்டார்கள். அதையும் காட்டி, 'நீங்கள் நிதி இழப்பினைச் சமாளிக்க வரி போட்டுக் கொண்டிவிட்டீர்கள். எனவே நாங்கள் எதையும் தரமுடியாது' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இதுகுறித்து அப்போதே இராஜாஜி அவர்கள் கூட

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

‘ஸ்வராஜ்யா’ பத்திரிகையில் எழுதினார்கள். நண்பர் திரு. வீராசாமி அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று கருதுகிறேன். ‘நீங்கள் மத்தியிலிருந்து நிதி உதவி பெறவேண்டும்’ என்றிருந்தால், மதுவிலக்கை இன்னும் கொஞ்சம் முன்னாலேயே கொண்டுவந்திருக்க வேண்டும். பின்னால் கொண்டுவந்தது தவறு’ என்று எழுதியிருந்தார். மேலும் சொன்னார், ‘நீங்கள் அதைக்காட்டி வரிகளைப் போடாமல் இருந்திருந்தால், மத்தியிலிருந்து வேண்டிய நிதி உதவியைப் பெற்றிருக்கலாம்’ என்றும் இராஜாஜி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். என் இவற்றைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், மத்திய அரசு மதுவிலக்கினால் ஏற்படும் நிதி இழப்பினைச் சரிக்கட்ட எப்போதும் நிதி உதவி அளிக்கவில்லை. இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், ஏழாவது நிதி ஆணைக் குழுவினைப் பொறுத்தவரையில், இப்படிப்பட்ட நஷ்டசட்டுக்கான பணம் ஒதுக்குவது பற்றி அதனுடைய ‘டெர்ம்ஸ் ஆஃப் ரெபான்ஸ்’-ல் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒதுக்குவதும் ஒதுக்காமல் இருப்பதும், நிதி ஆணைக்குழுவிடமே விடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. எனவே, மத்திய அரசிடமிருந்து இந்த வகையில் அதிக நிதி பெறுவதில், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எந்தத் தவறைச் செய்ததோ அதே தவற்றினை இந்த அரசும் செய்துவிட்டதாகவே எண்ணுகிறேன். நிதி உதவி கிடைக்கும் என்று அவர்கள் அன்றைக்கு பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டைப் போட்டார்கள். மதுவிலக்கால் ஏற்படும் நஷ்டத்தைச் சரிக்கட்டுவதற்காக புதிதாக வரிகளையும் போட்டார்கள். ஆனால் நிதி ஆணைக்குழு அன்றைக்கு “நீங்கள் எப்படியாவது சரிக்கட்டிக்கொள்ளுங்கள், நாங்கள் ஏன் பணஉதவி அளிக்கவேண்டும்?” என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இப்போதும் அதையேதான் சொல்லுவார்கள்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : துணைத் தலைவரவர்களே, பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டையும் போட்டுவிட்டு, மதுவிலக்கினைத் தீவிரமாக அமுல்படுத்தப் போகிறோம் என்று சொல்லும் நிலையில், அதற்கான வரியைப் போடாமலிருந்தால், கூடுதலாக ஏற்படும் நிதி இழப்பினை எப்படிச் சரிக்கட்டுவது என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் எண்ணுகின்றார்கள்? இராஜாஜி அவர்கள் அப்படி எழுதினார்கள் என்றால், மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் இப்போதாவது என்ன செய்ய வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டால், அரசுக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, எந்தெந்த மாநிலங்கள் பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுகளைப் போடுகின்றனவோ, எந்தெந்த மாநிலங்கள் நிதிவாயில்களைச் சரியாகப் பெற்று இருக்கவில்லையோ அல்லது எந்தெந்த மாநிலங்களின் ஜனத்தொகை மிக அதிகமாக இருக்கின்றதோ அல்லது எந்தெந்த மாநிலங்கள் பிற்பட்டதாக, தொழில்வளம் குன்றி அதன்

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

காரணமாக, நிதிவருவாயைப் பெருக்கிக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் இருக்கின்றனவோ அல்லது எந்தெந்த மாநிலங்களிலுள்ள மின்சார வாரியங்கள் பெரும் இழப்பில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனவோ அல்லது நீர்ப்பாசன வளம் குன்றி விவசாயம் சீர்குலைந்திருக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட மாநிலங்களுக்கு நிதி வாயில்களைப் பெருக்கிக்கொள்ள உதவி செய்திடும் வகையில் நிதி ஆணைக்குழு கூடுதலான நிதியினை ஒதுக்கித் தந்திருக்கின்றது. அந்த முறையில் பார்த்தால், நமது மாநிலத்திற்கு நிதி ஆணைக் குழு எந்த அளவிற்கு நிதியை ஒதுக்கித்தந்திருக்கின்றது என்பதை இங்கே சற்று எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பல மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நமது மாநிலம் சிறந்த முறையில் இருந்துவரும் ஒரு மாநிலமாகும். நமது மாநிலத்தில் தொழில்களைப் பொறுத்தவரையில், மிகச் சிறப்பான முறையிலேயே செயல்பட்டுவருகின்றன. மின்வாரியத்தைப்பற்றி வேண்டுமானால் சொல்லலாம், மிகக் கேவலமான முறையில் பெரும் தட்டத்தில் செயல்பட்டு வருகின்றது என்று சொல்லலாம், ஆனால் இதிலேகூட பிற மாநிலங்களின் மின் வாரியத்தோடு நமது மாநில மின்வாரியத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது, நான்கு சதவிகிதம் லாபம் காண்பிக்கலாம் என்ற நிலை இருக்கிறது. இந்த நிலையில் மொத்த ஒதுக்கீட்டில் தமிழகத்துக்காக ஒதுக்கியது, வருமானவரியிலிருந்து ஒதுக்கியது 7.94 சதவிகிதம்தான். ஆனால் அதே நேரத்தில் உத்திரப்பிரதேசத்துக்கு 15.23 சதவிகிதம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். பிகார் மாநிலத்துக்கு கிட்டத்தட்ட 9.61 என்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எக்லைஸ்—அதாவது கலால் துறையின் மொத்த வருவாயில் நமது மாநிலத்துக்கு 7.43 ஒதுக்கப்பட்டுள்ள அதேநேரத்தில் உத்திரப்பிரதேசத்துக்கு 17.03-ம் பிகார் மாநிலத்துக்கு 11.47-ம் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அடிஷனல் எக்லைஸ் டியூட்டியைப் பொறுத்த மட்டில், உத்திரப்பிரதேசத்துக்கு 16.10 என்று கொடுக்கப்பட்ட அதே நேரத்தில் நமது மாநிலத்துக்கு 7.267 என்றுதான் ஒதுக்கீடு செய்திருக்கின்றார்கள். அதைப் போலவே ரெயில்வே பாஸஞ்சர் வரியிலிருந்து நமது மாநிலத்துக்கு வந்த பங்கு 5.14, ஆனால் பிகார் பெற்றது 10.58 இப்படித்தான் இருக்கிறது. மேலும் எல்லா மாநிலங்களும் அவ்வப்போழுது மத்தியிலிருந்து கடன் பெற்றிருக்கின்றன. இதையொட்டி அனைத்து மாநிலங்களுமே நிதி ஆணைக் குழுவிடம் சொல்லியிருக்கின்றன, கடன்களைப் திருப்பிக் கொடுக்க இயலாத நிலைப்பற்றி. ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைச் செயலாற்றிக் கொண்டுள்ள இந்த நேரத்தில் அதைக் கொடுக்க முடியாத நிலை இருக்கிறது, எனவே கடன் தொல்லைகளிலிருந்து எங்களுக்கு 'ரிஸீஃப்' கொடுக்க வேண்டும், 'டெட் ரிஸீஃப்' கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்கள். நமது

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

மாநிலத்திலும் கேட்டிருக்கின்றார்கள். அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் அந்த வகையில் டெட் ரிலீஃப் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அந்த முறையில் தமிழகத்துக்குக் கொடுத்தது ரூ. 87.05 கோடி. அதே நேரத்தில் உத்திரப் பிரதேசத்துக்குக் கொடுத்துள்ளது ரூ. 150.77 கோடி.

(முற்பகல் 1-30)

இப்படி இதுவரையில் வந்திருக்கக்கூடிய நிதி ஆணைக் குழுக்களின் மூலமாக நம்முடைய மாநிலத்திற்கு எந்த அளவு உதவி வர வேண்டுமோ அந்த அளவுக்கு வரவில்லை என்பதுதான் உண்மை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். விற்பன்னர்களாக இருப்பவர்கள் இதற்குக் காரணம் சொல்லக்கூடும். நிதி ஆணைக்குழு எந்த அடிப்படையிலே நிதியை மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்குகிறது என்று அவர்கள் விவரமாகச் சொல்ல முடியும். நானே கூட இந்த அவையிலே பலமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். நிதி ஆணைக்குழு எந்த அடிப்படையிலே மாநிலங்களுக்கு நிதி உதவியை ஒதுக்குகிறது என்று பார்த்தால், மாநிலங்களின் மக்கள் தொகை அடிப்படையிலேதான் நிதி ஒதுக்கப்படுகிறது. நம் மாநிலத்தைவிட உத்திரப் பிரதேசத்திலே அதிகமான மக்கள் தொகை இருக்கிறது. அதே போல பீகார் மாநிலத்தில் உள்ள மக்கள் தொகை, நமது மாநிலத்திலுள்ள மக்கள் தொகையைக் காட்டிலும் 10 சதவீதம் அதிகம்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் புள்ளி விவரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். 5-வது 6-வது ஆகிய இரண்டு நிதி ஆணைக்குழுக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டபோதும், நம் மாநிலத்தின் சார்பில் பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்போது, தமிழ் நாடு கல்வித் துறையிலும், சுகாதாரத் துறையிலும் மற்ற எல்லாத் துறைகளிலுமே மற்ற மாநிலங்களைவிட மிகவும் முன்னேறி உள்ளதால், அதிகமாக நிதி ஒதுக்க முடியாது என்று சொல்லப் பட்டது. இந்தக் காரணத்தால்தான் தமிழ் நாடு பாதிக்கப்பட்டது. இப்படி ஒரு பக்கம் முன்னேற்றம் இல்லை, முன்னேற்றம் இல்லை என்று குற்றம் சாட்டப் படுகிறது. இன்னொரு பக்கத்திலே பார்த்தால், நிதி ஆணைக் குழுக்கள், தமிழ் நாடு மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் எல்லாத் துறையிலும் அதிகமாக முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளது, ஆகவே அதிகமாக நிதி ஒதுக்க இயலாது என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த நிலையில் மாநில அரசினர் என்ன நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : எந்த மாநிலம் அதிகமான மக்கள் தொகையைப் பெற்றிருக்கிறதோ, எந்த மாநிலம் முன்னேற்றமில் இருக்கிறதோ, எந்த மாநிலத்தில் தேவையான ரோடு வசதிகள் இல்லையோ, எந்த மாநிலத்தில்

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

மருத்துவ வசதி மிகக் குறைவாக இருக்கிறதோ, எந்த மாநிலத்தில் பிரைமரி எஜுகேஷன் மிகக் குறைவாக இருக்கிறதோ, எந்த மாநிலத்திற்கு அதிகமான கடன் பளு இருக்கிறதோ அந்த மாநிலத்திற்கு உத்வி தரப்பட வேண்டும் என்ற 'கிரைடரியா' வின் அடிப்படையில்தான் நிதி ஆணைக் குழு அமைக்கப் பட்டுள்ளது. மேற்சொன்ன இவைகளின் அடிப்படையில்தான் இன்றையதினம் நிதி மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படுகிறது.

மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தமிழகம் சற்றேறக்குறைய கருநாடக மாநிலத்திற்குச் சமமாக இருக்கிறது. பஞ்சாப் மாநிலத்தோடு நம் மாநிலத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், தமிழ் நாட்டு மக்களின் 'தனி நபர் வருமானம்' பாதிபாக இருக்கிறது. அதாவது தமிழ் நாட்டை விட பஞ்சாப் மாநில மக்களின் 'பேர் கேப்பிட்டா இன்கம்' இரண்டு மடங்காக இருக்கிறது. அதேபோல மருத்துவத் துறையில், நம் தமிழ்நாட்டில் ஒரு இன்பேஷன்ட் என்கிற உள்ளூரை நோயாளிக்குச் செலவிடும் தொகையைவிட நமக்கு அண்மையில் இருக்கிற ஓரிசா மாநிலம் இரண்டு மடங்கு தொகையைச் செலவிடுகிறது. நான் நண்பர் திரு. வீராசாமி அவர்களுக்குப் புள்ளி விவரத்தோடு சொல்ல விரும்புகிறேன், புள்ளி விவரங்களைக் கையோடு கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

எனவே நம்முடைய மாநிலத்தைவிட ஓரிசா மாநிலத்தில் உள்ளூரை நோயாளிகளுக்கு அதிகமாகச் செலவிடுகிறார்கள். அந்த மாநிலத்தில் பார்த்தால், நாம் நோயாளிகளுக்குக் கொடுக்கும் மருந்துகளை விட, ஆகாரங்களை விட அதிகமான மருந்துகளையும் ஆகாரங்களையும் கொடுக்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஆணைக்குழுவின் கிரைடரியா என்ன என்று பார்த்தால், இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மாநிலங்களும் ஓரளவுக்குச் சமமான நிலைமைக்கு வரும் வகையில் அதிகமான அளவுக்கு முன்னேறியுள்ள மாநிலத்திற்கு உதவியைக் குறைத்து, முன்னேற்றம் குறைந்துள்ள மாநிலங்களுக்கு உதவிடும் வகையில் குறிக்கோளைக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் குறிக்கோளைப்பற்றி நமக்கு ஆட்சேபணையில்லை. ஆனால் இந்தக் குறிக்கோள் காரணமாக நமக்கு என்ன பாதிப்பு ஏற்படுகிறது என்றால், நாம் இன்றைய நிலையில் தொடர்ந்து இருந்தால், இன்னும் 50 ஆண்டுகளானாலும் உத்தரப் பிரதேசமும், பிகாரும் நம்முடைய மாநிலத்தோடு ஒப்பிடும் அளவுக்கு அவர்கள் முன்னேற்றமாட்டார்கள். சில பேர் அவர்கள் நம்மோடு சமமாக வருவதற்கு இன்னும் 15 ஆண்டுகள் ஆகலாம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில், இன்னும் 50 ஆண்டுகளானாலும்கூட அவர்கள் நம்மோடு சமமாக முன்னேறி வர

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

மாட்டார்கள். விற்பன்னர்கள் வேண்டுமானால் 25 ஆண்டுகளில் அவர்கள் நம் அளவுக்கு முன்னேறிவிடுவார்கள் என்று சொல்லலாம். அப்படியானாலும் இந்த 25 ஆண்டுகள் வரை மத்தியிலே இருப்பவர்கள் நமக்கு அதிகமான பணம் ஒதுக்கிடு செய்ய மாட்டார்கள். நீங்கள் அதிகமாக ரோடுகளைப் போட்டால், மத்தியிலே உங்களுக்கான நிதி உதவியைக் குறைத்து விடுவார்கள். எனவே நீங்கள் என்ன செய்தாலும், மத்தியில் உள்ள நிதி ஆணைக் குழுவும், பிளானிங் கமிஷனும் உங்கள் கால்களைக் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டதான் இருப்பார்கள். நீங்கள் என்னதான் முயன்றாலும் மேலே உயர முடியாது.

இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை தாக்கல் செய்யப்பட்டபோது இதைப் பற்றிப் பலர் மிகவும் புரட்சிகரமான பட்ஜெட் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இதிலே நான் கருத்துவேறுபாடு கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிதிநிலை அறிக்கை வேறுமாதிரியாக இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்த்து ஏமாந்தேன். இதைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அறிவுழகன் அவர்களோடு பேசும்போது கூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். எனவேதான் இந்த நிதிநிலை அறிக்கைப்பற்றி, பத்திரிகையாளர்கள் என்னுடைய கருத்தைக் கேட்டபோது “A routine Budget with the usual Sales Tax, of course, there is some relief for agricultural income” என்று சொன்னேன்.

இதுதான் என்னுடைய கணிப்பு. இதற்கு முன்னாலே ஆட்சியில் இருந்த அரசாங்கங்கள் என்ன செய்தனவோ அதைத்தான் இன்றைய ஆட்சி யாளர்களும் செய்திருக்கிறார்கள். நிதித் துறைச் செயலாளரான திரு. குகன் அவர்கள் காங்கிரஸ் ஆட்சியின்போது நிதித் துறைத் துணைச் செயலாளராக இருந்தார்; திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியின் போதும் நிதித் துறைச் செயலாளராக இருந்தார். இப்போதும் இந்த ஆட்சியில் அவர்தான் நிதித் துறைச் செயலாளராக இருந்து வருகிறார். ஆகவே இந்த பட்ஜெட் ஒரே பேட்டர்கைத்தான் இருக்கிறது. இது இங்கே மட்டுமல்ல, எல்லா மாநிலங்களிலும் இதே நிலைமைதான். மத்தியிலும் இதே நிலைமைதான். நம் மாநிலத்தில் கடந்த 10 வருஷங்களாக ஒரே மாதிரியான பட்ஜெட்டைத்தான் போட்டு வருகிறோம். யாரும் இந்த நிலைமையைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்வதோ, யோசிப்பதோகூட கிடையாது. இதைப்போல பிரச்சினை வந்திருக்கிறதே, இதற்கு முடிவு கட்டுவது எப்படி என்று யாரும் முன்வந்ததாகத் தெரியவில்லை.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருந்தபோதாவது அவர்கள் இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் யோசித்தார்கள். மத்தியிலே உள்ள அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையில் எப்படிப்பட்ட நிதிப்பங்கிடு இருக்க வேண்டுமென்றும், இவைகளுக்கிடையில் அதிகாரங்கள் எப்படி பங்கிடப்பட

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

வேண்டுமென்றும் ஆராய்வதற்காக என்று டாக்டர் ராஜமன்னார் குழுவைப் போட்டார்கள். அந்தக் குழுவும் இவைகளைப்பற்றி நன்றாகச் சிந்தனை செய்து, ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்துத் தந்தது. நம்முடைய தலைவர் அவர்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாக மத்திய, மாநில அரசுகளின் அதிகாரங்களைப்பற்றிப் பேசி வந்திருக்கிறார்கள். நீண்ட நெடுங்காலமாக சுமார் 25, 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே நம் நாட்டில் இந்தப் பிரச்சினைப்பற்றிப் பேசிய முதல் தலைவரே நம்முடைய அவைத் தலைவர்தான். அவர் அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்த இந்தப் பிரச்சினையில் டாக்டர் ராஜமன்னார் குழு தகுந்த கவனம் செலுத்தி தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. அந்த அறிக்கை இங்கே அவைகளிலேகூட வைக்கப்பட்டது. டாக்டர் ராஜமன்னார் கமிட்டி அறிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று மத்திய அரசைக் கோரும் ஓர் தீர்மானத்தை நமது அவை களிலேகூட நிறைவேற்றினோம். மாநில சுயாட்சி வேண்டுமென்று அப்போதே தீர்மானம் போட்டு, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பினோம். ஆனால் அவர்கள் அந்த அறிக்கையை என்ன செய்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. மேஜையின்மேல் வைத்தார்களோ அல்லது அந்த அறிக்கையை வேறு எங்கே யாவது போட்டுவிட்டார்களோ தெரியாது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : ஒருவேளை அதனை 'லைப்ரரியில்' வைத்திருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நானும் அப்படித்தான் கருதுகிறேன். அந்த அறிக்கையை லைப்ரரியில் வைத்திருப்பார்கள். நாம் தீர்மானம் போட்ட னுப்பியும், எந்தப் பயனும் ஏற்படவில்லை. நான் இந்த நேரத்தில் இதைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்குக் காரணம், இனியாவது, மத்திய அரசில் இருப்பவர்கள் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், நம்மைப் பொறுத்த வரை, இதே நிலைமைதான் நீடிக்கும். நம்முடைய மாநிலத்து மக்களின் தனி நபர் வருமானத்தை பஞ்சாப் மாநிலத்தில் உள்ள மக்களின் தனி நபர் வருமானத்தைப் போல் அதிகமாக்குவதற்கு என்ன வழி? எப்படி அதைப் பெருக்குவது என்பதைப் பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில், காங்கிரஸ் ஆட்சியானாலும் சரி, ஜனதா ஆட்சியானாலும் சரி, வேறு எந்த ஆட்சியாக இருந்தாலும் சரி, மத்திய அரசாங்கத்தில் போய் உட்கார்ந்து விட்டால், அவர்கள் மாநிலங்களின் தேவைகளைப்பற்றிக் கவலைப்படுவார்கள் என்றோ, மாநிலங்களின் தேவைகளைக் கவனிப்பார்கள் என்றோ எதிர்பார்க்க முடியாது.

மாநிலங்களில் நாம் கல்வித் துறையை வைத்திருக்கிறோம். நாம் ஒரு அக்கிரகஸூரல் டிபார்ட்மெண்ட் வைத்திருக்கிறோம். கோவாப்பரேடிவ் டிபார்ட்மெண்ட் வைத்திருக்கிறோம். இப்படி நாம் வைத்திருக்கிற இதே

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

டிப்யூட்டி மெண்ட்களை மத்தியிலே இருக்கிற அரசாங்கமும் வைத்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய தேவைக்கு அவர்கள் அங்கேயிருந்து பணத்தை ஒதுக்குகிறார்கள். இதுதான் கடந்த பல ஆண்டுகளாக நடந்துகொண்டு வருகிற முறை. இதைப் பற்றி நான் ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அண்மையில் நம்முடைய மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒரு கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது மத்திய மாநிலங்களுடைய உறவைப் பொறுத்தவரையில் மேற்கு வங்க முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு தாக்கீது அனுப்பி, இதைப்பற்றி எல்லா மாநில அரசாங்கங்களும் கலந்து பேச வேண்டும் என்று கேட்டதாகவும், நம்முடைய மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பில் அமைச்சர்கள் போய் கலந்து கொள்வார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டதாக அறிந்தேன். நாடாளுமன்றத்திலேயும் இதைப்பற்றிக் கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டிருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றித் தங்களுக்குக் கடிதம் வரவில்லை என்று இருந்தாலும், அந்தக் கூட்டத்திலே கலந்து கொள்ள இருப்பதாகவும் அப்போது பதிலளித்திருக்கிறார்கள்.

நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு இதற்காக மறுபடியும் ஒரு குழு அமைக்கலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நான் சொல்லும் இந்தத் தகவல் சரியாகவும் இருக்கலாம், தவறாகவும் இருக்கலாம். அவையின் முன்னவர் அவர்கள் இங்கே இருக்கிறார்கள். தவறு இருந்தால் சொல்லலாம். மத்திய மாநில உறுதுளைப் பொறுத்தவரையில், குழு அமைக்கலாமா என்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பதாக நமது மாநில முதலமைச்சர் அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதில் மீண்டும் ஒரு குழு அமைத்தால் என்ன நிலை ஏற்படும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். டாக்டர் ராஜமன்னார் கமிட்டிக்கு ஏற்பட்ட நிலைமைதான் இதற்கும் ஏற்படும். எனவே மாநில அரசு இதைப் பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்து நேஷனல் டெவலப்மென்ட் கவுன்சில் (தேசிய வளர்ச்சி சபை) கூட்டத்தில் பேசுகிறபோது எடுத்துப் பேச வேண்டும்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், நம்முடைய மாநிலத்திற்கு ஒதுக்கீட்டை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றால், அரசாங்கத்தினுடைய செலவுகளை எவ்வளவு குறைத்துக்கொள்ள முடியுமோ அந்த அளவுக்குக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பஞ்சாப் மாநிலத்தின் தனி நபர் வருமானம் உயர்ந்திருப்பதற்குக் காரணமே இதுதான். அரசாங்கம் அங்கே தான் செய்யும் செலவுகளைக் குறைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எந்தெந்தத் துறையில் தனியார் செலவுகளை அதிகப்படுத்த முடியுமோ அதை அவர்கள் அதிகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில், அங்குள்ள விவசாயி தன்னுடைய விவசாயத்

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

தேவைகளுக்கு தன்னுடைய பணத்தையும், தன்னுடைய நண்பர்களுடைய பணத்தையும் தான் நம்பிக் காரியமாற்றுகிறார். தொழிலில் ஈடுபட்டவர் களானாலும் சரி, விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டவர்களானாலும் சரி, தங்களுடைய ஊக்கத்தையும் தங்கள் நிதி வசதிகளையும் மூலதனமாகக் கொண்டு செயல் படுகிறார்கள்.

சென்ற முறைகூட நான் இங்கே பேசும்போது, இதைக் குறிப்பிட்டேன். முன்னாள் நிதியமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்களோடு தஞ்சைப் பகுதியில் அவருடைய காரில் சுமார் இரண்டு மணி நேரம் சேர்ந்து பயணம் செய்யவேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அப்போது திரு. சி. சுப்பிர மணியம் அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். பஞ்சாப் மாநிலத்திற்குச் சென்று, அங்கே தொழில் நடத்துகிறவர்களை நேரில் போய்ப் பார்த்தேன். அவர்கள் தொழில் வளர்ச்சியடைந்திருப்பதைப் பார்த்து, நான் ஆச்சரியப் பட்டு, “இவ்வளவு சிறப்பாக தொழிலை நடத்துகிறீர்களே, உங்களுடைய தொழிலுக்கு இந்த அரசாங்கத்திலிருந்து என்ன ஆதரவு வேண்டும்?” என்று கேட்டாராம். உடனே அந்தத் தொழிற்சாலை முதலாளி “நீங்கள் ஒரே ஒரு உதவி மட்டும் செய்தால் போதும்” என்றாராம். என்ன உதவி என்றால், “அரசாங்கம் என்னுடைய அருகில் வராமல் இருந்தாலே போதுமானது” என் றாராம். “எதற்கு இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், இப்போதுகூட நான் லைசென்ஸ் வைத்திருக்கவில்லை, இருந்தாலும் இந்தத் தொழிற்சாலையை நல்ல விதத்தில் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றாராம். லைசென்ஸ் இல்லாம லேயே அவர்கள் அந்த அளவுக்குத் தொழிலை அபிவிருத்தி செய்திருக்கிறார்கள். காரணம் அவர்களுக்கு அங்கே அரசாங்கத் தலையீடு இல்லை என்பதால்தான். இதைச் சொல்லும்போது, லைசென்ஸ் முறையே இருக்கக் கூடாது என்று நான்

(முற்பகல் 11-40)

சொல்ல முன்வரவில்லை. அதே மாதிரி மருத்துவ மனைகளைப் பெருக்க, அவை வளர்ச்சியடைய ஊக்கம் அளிக்கிறார்கள். அதனால் அரசாங்கத்திற்குச் செலவு குறைகிறது. சென்ற நிதிநிலை அறிக்கையிலே கூட அரசாங்கம் சுகாதாரச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. நிதி ஒதுக்கி யிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். தனிப்பட்டவர்கள் ரூ. 6 ஆயிரம் செலவு செய்தால், அரசாங்கம் ரூ. 6 ஆயிரம் செலவு செய்து, மினி ஹெல்த் சென்டர்கள் வைக்கலாம் என்று சொல்லிற்று. தனியார்களுக்கு அப்படி அமைக்க ஊக்கம் அளித்தது. நானேகூட முயற்சி செய்து, 2 மினி ஹெல்த் சென்டர்கள் அமைத்தேன். அரசாங்கத்தினுடைய பங்கு 1/3 பங்கும், மத்திய அரசின் பங்கு 1/3 பங்கும், தனியார் பங்காக 1/3 பங்கும் பெற்று

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

அமைத்தேன். என்னுடைய முயற்சியில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 5 லட்சம், மாநில அரசு கொடுத்தது ரூ. 2 லட்சம், மத்திய அரசாங்கம் கொடுத்தது 2 லட்சம் என்று சேர்த்து மருத்துவ மனை ஏற்படச் செய்தேன். இப்படி மாநில அரசு மத்திய அரசு உதவிகளையும் பெற்றுச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்கள் அரசாங்க உதவியுடன் செய்கின்ற காரணத்தினாலே, அரசுக்குச் செலவு குறைகிறது. மருத்துவ மனைகள் ஆரம்பிக்கப் பணம் கேட்கின்ற போது, அவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியவில்லை என்ற பிரச்சினை ஏற்படாது. எங்கு எங்கு தேவைப்படும் என்பதை அறிய வேண்டும். மத்திய மாநில அரசின் கீழ் ஒரு செலக்ட் கமிட்டி, சர்க்கார் கமிஷன் என்று நினைக்கிறேன், அதுபோல கமிட்டி அமைத்து அந்தக் கமிஷனிடையே கருத்தைக் கோரலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இன்னும் இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன்.

கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ்பற்றி மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ரெயில்வே பாசஞ்சர் டாக்ஸ் பற்றியும் முன்னாலே பேசியிருக்கிறார்கள். அடிஷனல் எக்ஸைஸ் டியூட்டி பொறுத்தும் இதற்கு முன்னாலே பேசியிருக்கிறார்கள். கடந்த 5 அல்லது 6 ஆண்டுக் காலமாகவே இந்தப் பிரச்சினைகள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன்பிருந்த மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் திரு. மதியழகன் அவர்கள்கூட மத்திய அரசிடம் கேட்டிருக்கிறார்கள். கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ்-ல் இருந்து, இன்கம் டாக்ஸ் சர்சார்ஜி விருந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று நம்முடைய மாநில அரசில் கேட்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அமைச்சர் திரு. பிரம்மானந்த ரெட்டி அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த இன்கம் டாக்ஸிலிருந்து மாநிலத்திற்கு 80 சதம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். கார்ப்பரேஷன் சர்சார்ஜிலிருந்து நீங்கள் கேட்டால், கிடைக்கக்கூடிய பணத்திலிருந்து 40 சதம் கொடுப்போம் என்றார்கள். இன்கம்-டாக்ஸ் 80 சதம், கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் 40 சதம் என்று கொடுத்தார்கள் என்றால், அது இரண்டும் ஒன்றாகத்தான் சேர்ந்து போகும். அந்த மாதிரி நிலைமைதான் இருக்கிறது. நம் அரசு தானாக விட்டுக்கொடுக்கின்ற அடிஷனல் எக்ஸைஸ் டியூட்டி என்பது, காங்கிரஸ் அரசு இருந்தபோதும் விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது. ரெயில்வே பாசஞ்சர் டாக்ஸையும் விட்டுக் கொடுத்தது. ரெயில்வே பாசஞ்சர் டாக்ஸ் முன்னாலேயே நாம் விட்டுக் கொடுத்தது. நமக்கு நிறைய கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பிருக்கிறது என்று பிரம்மானந்த ரெட்டி கமிஷனிலே சொன்னார்கள். மாநில அரசுத் தேவைகளுக்கு அடிஷனல் எக்ஸைஸ் டியூட்டி இருக்கிறது. இன்டர்-ஸ்டேட் டாக்ஸ் என்று 40 சதவிகிதம் நாம் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றெல்லாம் கருத்துக்களை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இதில் மத்திய அரசும் மாநில அரசுகளும் இணக்கமான கருத்துக்களைத் தெரிவித்து அதை செயல்படுத்த வேண்டும்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

என்று சொன்னார்கள். சிர்க்கார் கமிட்டி போல ஒரு மத்திய சமிட்டி போடுவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது.

அடுத்ததாக, பைனான்ஸ் கமிஷன் பற்றியது. பைனான்ஸ் கமிஷனை, ஆஸ்ட் ரேலியன் கிராண்டிஸ் கமிஷன் போல, நிரந்தரமான கமிஷனாக வைக்க வேண்டும். ஐந்து வருடத்திற்கு ஒரு முறை கணக்கு முடித்துவிட்டு அறிக்கை கொடுத்தாகி விட்டது. அதற்கு இடையிலே வருகின்ற தேவைகளுக்கு நான் என்ன செய்வது என்று சொல்கிறார்கள். இருக்கின்ற பைனான்ஸ் கமிஷன் பர்மெனென்டாக இருக்க வேண்டும் என்று மத்திய அரசிடத்திலே நாம் கேட்கலாம். அடுத்ததாக பிளானிங் கமிஷன்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிளானிங் கமிஷன் ஒரு ஸ்டாட்டுட்டரி பிளானிங் கமிஷனாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்க வேண்டும். இன்டர் ஸ்டேட் கவுன்சில் என்பது நம்முடைய அரசியல் அமைப்பிலே கொடுக்கப்பட்ட ஒன்று. இது மத்திய மாநில அரசுகளின் பிரச்சினைகளுக்கு வழிவகைகளைக் காண்பதற்காக உள்ளது. இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. இராமசாமி படையாச்சி அவர்கள் பேசும்போது, இந்த காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை ஒரு தீவிர பிரச்சினையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். இதுபோல உள்ள மத்திய மாநில அரசுகளின் தாவாக்களை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட ஆக்ட் போட்டுக்கொண்டு போக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த பட்ஜெட்டிலே நாம் 15 ஆண்டுகளுக்கு நம்முடைய தனி நபருடைய வருமானத்தை ஏற்றலே முடியாது என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதைப்பற்றி நமது அரசு நிறமையான நிபுணர்களை வைத்துக்கொண்டு ஆலோசனைகள் செய்து வழி காண வேண்டும். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு, அங்கு இருக்கக்கூடிய பிளானிங் கமிஷன், பைனான்ஸ் கமிஷன் இவைகள் இரண்டிற்கும் இடையிலே சிக்கிக்கொள்ளாமல், தேவைகளைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆலோசனைகள் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் நாடு விற்பனை வரிக் குழு என்று போட்டிருப்பதாக நமது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் சொன்னார்கள். இந்த வரிக் குழுவைப் பொறுத்தவரையில், விற்பனை வரியில் இருக்கின்ற விபரங்களைத் தெரிவிக்கவும், அதிலுள்ள குறைபாடுகளை நீக்குவதற்கு என்றும் அந்தக் குழுவைப் போட்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. எ. ஆர். தாமோதரன் அவர்களும், திருச்சி மாயாண்டி என்பவரும் அதிலே உறுப்பினர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தக் குழு உறுப்பினர்களுக்கு என்ன அதிகாரம் கொடுக்கப்பட

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 28]

டிருக்கிறது? விற்பனை வரி விதிகளில் உள்ள குறைபாடுகள் என்ன என்ன, வரி வசூல் மேம்படுத்துவதற்கு என்ன என்ன வரைமுறைகள் வழிவகைகள் செய்யலாம், அதிலுள்ள அடிப்படையான குறைகளைப் போக்குவது எப்படி என்பதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்வதுதான். ஆனால் இந்த விற்பனை வரிக்குழு மிகவும் குறைவான அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஒரு வரிக்குழுவாகத்தான் இருக்கிறது. லோகநாதன் கமிட்டி போட்ட மாதிரி, பி. சி. சீனிவாசன் கமிட்டி போட்ட மாதிரி, இப்போது முழுமையான அளவுக்குச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய, விற்பனை வரி வசூல் பற்றிப் பரிசீலனை செய்து, சரியான முடிவுகள் வரக்கூடிய அளவுக்கு ஒரு மூன்று பேர் கொண்ட கமிட்டி போட வேண்டும். அக்கமிட்டி சேல்ஸ் டாக்ஸ் விதிகளில் உள்ள குறைபாடுகள் என்ன, சேல்ஸ் டாக்ஸ் அதிகாரிகள் எப்படி எப்படி வரி வசூல் செய்கின்றார்கள், அதில் வரி செலுத்துவோருக்கு ஏதாவது கஷ்டங்கள் இருக்கின்றனவா, அலுவலகங்களில் இருக்கக்கூடிய மேஜை நாற்காலி போன்ற வசதிகள் இருக்கின்றனவா, அப்பல்லேட் ஜூரிஸ்டிக்ஷன் என்ன என்பதைப் பற்றியெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். இதற்காக ஒரு தனி கமிட்டி போட்டு ஆய்வு வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதைப்பற்றி இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே ஒன்றும் சரியாகப் போடவில்லை என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்து, லேண்ட் ரிபார்ம்ஸ் என்பதைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்னும் எவ்வளவு நேரம் தலைவர் என்னைப் பேச அனுமதிக்கிறார் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்களே சீக்கிரம் வெளியே போகவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, ஒரு தீர்வான நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் வரும் என்று மாண்புமிகு நீதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த நிலச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிப் பலமுறை பேசப்பட்டிருந்தாலும் முடிவாக என்ன சட்டம்தான் வரப் போகின்றது என்ற கருத்தினை இன்னும் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லவில்லை. மாநில அரசினுடைய கணிப்பு ஏறு மாறாக இருக்கின்றது. மாநில அரசு 15 ஏக்கர் என்றும் மத்திய அரசு 10 ஏக்கர் வரை என்றும் சொல்லுகிறது. பூதனமாகப் பெண்களுக்குக் கொடுப்பது 10 ஏக்கர் வரை இருக்கலாம். ஆனால் 5 ஏக்கருக்கு மேல் கொடுக்கக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட ஒரு 4 ஆயிரம் அல்லது 3 ஆயிரம் வரையில் கொடுக்கலாம் என்றும் அதற்கு மேல் கொடுக்கக்கூடாது

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

என்றும் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரியான நிர்ணயிப்பு களினால் நிலச்சுவான்தார்களுக்கு மிகவும் சிரமமான நிலைமைகள் எல்லாம் ஏற்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்தைப்பற்றி நமது மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. கோ. சி. மணி அவர்கள் பேசும்போதுகூட குறிப்பிட்டார்கள். தஞ்சையிலே புயலால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கெல்லாம் நில வரி 25 சதவிகிதம் குறைக்கச் சட்டம் இருக்கிறது. அதை 50 சதவிகிதம் அளவுக்குக் குறைக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களிடம் கூறினோம். கவனிக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். ஒரு மூட்டை ரூ. 54-க்கு வாங்குகின்ற நிலைமை இருந்தது. ஆனால் இங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். அதிலே என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? யாராக இருந்தாலும், 3 கிலோ பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று இங்கிருந்து உத்தரவு வந்திருக்கிறது. ரூ. 51.50-க்கு மேல் மூட்டைக்கு விலை கொடுக்கக் கூடாது என்று செயலாளர் அவர்களிடமிருந்து உத்தரவு வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்தச் செயலாளர் அரசாங்கத்திற்குத் தெரிந்து செய்திருக்கிறாரா, தெரியாமல் செய்திருக்கிறாரா என்பதைப்பற்றியும் இந்த அரசு கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(முற்பகல் 11.50)

‘சைக்னோஸ் ரிலீஃப்’ என்று எல்லோருக்கும் கொடுத்தார்கள். ஆனால் தஞ்சையில் உள்ள இராஜராஜன் சிலைக்கு மட்டும் கொடுக்கப்படவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இருந்த நேரத்தில் இராஜராஜன் சிலையை மிகச் சிறப்பாக நிறுவினார்கள். மதிப்பிற்குரிய மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களும் அங்கே வந்து, பிரசங்கம் செய்தார்கள். ஆனால் அண்மையில் ஏற்பட்ட புயலால் அந்தச் சிலையும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: கெட்டுப் போனதற்கு நான் காரணமில்லை.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்: சிலையைத் திறக்கும்போது, தாங்கள் வந்திருந்து, சிறந்த சொற்பொழிவாற்றினீர்கள். அந்த மன்னனைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துச் சொன்னீர்கள். அப்போது அங்கே ஒரு பெரிய மண்டபம் அரசாங்கச் சார்பிலோ அல்லது நகராட்சியின் சார்பிலோ கட்டுவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஒரு கொட்டகையைத்தான் போட்டார்கள். இப்போது ஏற்பட்ட புயல் காரணத்தால், அந்தக் கொட்டகையும் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டது. மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் இதுபற்றிச்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1978 பிப்ரவரி 27]

சொன்னேன். இன்னும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. எனவே எல்லோருக்கும் கொடுத்ததைப்போல், இராஜராஜ சோழன் சிலைக்குப் புயல் நிவாரணம் அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, சிறந்த மண்டபத்தை அங்கே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. கோ. சி. மணி தலைமை)

திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவரவர்களே, எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் தேவையான விவரங்களையெல்லாம் சேகரித்து, இங்கே சொல்லி முடித்தார்கள். கிட்டத்தட்ட எல்லாவற்றையும் பற்றிச் சொல்லிவிட்டார்கள். அதையெல்லாம் குறுக்கிட்டுப் பேசுவதற்கு நேரத்தைப் போக்க வேண்டியதில்லை என்று நினைத்து, என்னுடைய ஜில்லாவைப் பொறுத்துப் பேசி முடித்து விடுகிறேன். ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில், கிழக்கு ராமநாதபுரம், மேற்கு ராமநாதபுரம் என்று இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. மேற்கு ராமநாதபுரத்தின் சீதோஷ்ண நிலைமை வேறு; கிழக்கு ராமநாதபுரம் சீதோஷ்ண நிலைமை வேறு. பொதுவாக கிழக்கு ராமநாதபுரத்தில் நெல் விவசாயம்தான். மேற்கு ராமநாதபுரத்தில் பணப் பயிர் விவசாயம் அதிகம். விவசாய இலாக்கா பணப் பயிர் பயிரிடும் விவசாயிகளுக்கு சிரமத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டே வருகிறது. விவசாய இலாகாவின், ஒவ்வொரு நாளும் ரேடியோவிலே செய்திகளைச் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறார்கள். அந்தந்த ஒன்றியங்களிலே இருக்கக்கூடிய துணை விவசாய அதிகாரிகளை அணுகி, வேண்டுமென்கிற விதைகளை, உரங்களை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பணப் பயிர்களுக்குரிய உரம், பூச்சி மருந்து ஒன்றியத்திலே கிடையாது. ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் ஏமாற்றமடைகிறார்கள். அதனால் பணப் பயிர் விவசாயத்திற்குக் குந்தகம் ஏற்படுகிறது. கிழக்கு ராமநாதபுரத்திலும் இதே நிலைமைதான். அங்கேயுள்ள விவசாயிகள் அங்குள்ள ஒன்றியங்களை அணுகி, அவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்துகளை வாங்கிக் கொள்ளலாமென்று ரேடியோவில் தினமும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி மருந்துகள் ஒன்றியத்தில் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. ஒரு சில மருந்துகள் இருக்கின்றன. அவை அந்த சந்தர்ப்பத்தில் உபயோகப்படுத்த முடியாத மருந்துகளாக இருக்கின்றன. வேண்டிய மருந்துகள் டெப்போக்களில் இல்லை. நான் எங்கள் ஏரியாவைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். எங்கள் ஏரியாவில் கிடைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ண அன்பாக, ஆதரவாக, அதிக லாபம் அடையக்கூடிய முறையில் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். அதுமாதிரி அங்கே இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. குறிப்பாக இப்போது அறுவடை நேரம்.

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்]

உருந்து, பாசிப்பயிர், பருத்தி போடுங்களென்று அன்பாகச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால், ரொம்பவும் நன்றாக இருக்கிறது. அந்த மாதிரி நடைமுறையில் இருக்கிறதா என்றால், இல்லை. கோ-9 உருந்தை வாங்கி விதையுங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். விதை எங்கேயிருக்கிற தென்றால், 100 மைல், 200 மைல்களுக்கு அந்தண்டை இருக்கிறது. என்னைப் போன்றவர்களுக்கு, வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் சாதாரண ஏழை விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பது ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கிறது. சொல்வது எளிதாக இருக்கிறது; அவற்றைக் கொண்டு வருவது கஷ்டமாக இருக்கிறது. அந்த உருந்தை வாங்கி, அதனுடன் தண்ணியிர்களைக் கலந்து, ஒரு நாள் இரவு வைத்திருந்து, மறுநாள் விதைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் துண்ணுயிர் ஸ்டாக் இல்லை, வருமென்று சொல்கிறார்கள். அது வரும் காலத்தில் தண்ணீர் இருக்காது. விவசாய இலாக்காவின் சொல்லும் விவசாயத்தைச் செய்கின்ற எங்களுக்கு, அதற்குரிய விதைகள், உரங்கள், மற்றைய சாதனங்கள் அந்தந்த ஒன்றியங்களில் கிடைக்க அரசு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும்.

கிழக்கு ராமநாதபுரத்திற்குத் தண்ணீர் வசதி கிடையாது. இந்த வருஷத்திலே ஏராளமான மழை பெய்திருப்பதால், தண்ணீர் வசதி இருக்கிறது. இருந்தாலும், சில ஊர்களிலே தண்ணீர் இப்போதே இல்லை. அந்தப் பகுதியில் ஆழ் துளைக் கிணறுகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன். முன்னாலே சில இடங்களுக்கு இன்ஜினியர்கள் வந்து, சுத்தமாக அந்த இடங்களிலே தண்ணீர் கிடையாதென்று எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் ஆழ் துளைக் கிணறுகளைத் தோண்ட வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொன்னால், முன்னாலேயே தண்ணீர் இல்லையென்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்களே, அங்கே எதற்காகப் பரிசோதனை செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார். ஏதோ வம்பிற்காக தொடர்ந்து 4, 5 இடங்களிலே துளை போட்டார்கள். அங்கே தண்ணீர் கிடைத்தது. ஒவ்வொரு கிணற்றிலிருந்து 50, 60, 100 ஏக்கர்வரை சாகுபடி பண்ணுகிற அளவிற்கு, இயந்திரம் வைக்காமலேயே தண்ணீர் வருகிறது. யாரோ ஒரு காலத்தில், ஏதோ கோபத்தினால், அந்த ஏரியாவில் தண்ணீர் கிடைக்காதென்று எழுதி வைத்துவிட்டார். ஆனால் இன்றைக்குத் தண்ணீர் நன்றாகக் கிடைக்கிறது. எங்கள் ஊரில் குடி நீரே கிடையாது. 4, 5 இடங்களில் துளைக் கிணறுகளைத் தோண்டியதில், தண்ணீர் வருகிற சூழ்நிலை உண்டாகியிருக்கிறது. ராமநாதபுரம் ஜில்லா மிகவும் வறண்ட பிரதேசம். 5 மைலுக்கு ஒரு ஆழ் துளைக் கிணறு எடுக்க வேண்டும். ஒரு இலக்கிலே வெற்றி பெற்றால்கூட நல்லது. துரப்பணம் போட்டு ஒரு கிணற்றை உருவாக்க ஒரு லட்சம் ரூபாய் செல

[திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்] [1978 பிப்ரவரி 27]

வாகிறது. தேவகோட்டையிலிருந்து தொண்டிவரை, 22 மைலுக்குத் தண்ணீர் தர 1 கோடி 6 லட்சம் ரூபாய் செலவாகியிருக்கிறது. ஆனால் 5 மைல், 8 மைல்களுக்குள் துளைக் கிணறுகள் மூலம் தண்ணீர் பெற்றால், மிகவும் செலவாகாமல் இருக்கும். இதற்குப் பணச் செலவும் அதிகமாகாது. 20 இடங்களில் துளைக் கிணறுகள் போட்டால், 20 லட்சம் ரூபாய்தான் செலவாகும். அதில் 4 இடங்களில் தண்ணீர் கிடைத்துவிட்டால், 1 கோடி ரூபாய்க்குச் செலவு வராது. எனவே உடனடியாக அரசு இதில் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

இப்போது தேவகோட்டையிலிருந்து எங்கள் ஊர் வரையில் 28 ஊர்களுக்குத் தண்ணீர் பைப் மூலம் கொண்டு வருகிறார்கள். தொண்டி ஏரியா விலிருந்து 20 ஊர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எங்கேயாவது மெஷின், மோட்டார் வேலை செய்யவில்லை என்றால், தண்ணீர் இல்லாமல் இருக்கும் நிலை ஏற்படும்.

(நண்பகல் 12-00)

அதனால் ஒரு ஐந்து மைலுக்கு ஒரு ஆழ் துளைக் கிணறு போட வேண்டும். அது வெற்றி பெற்றால், நன்மையாக இருக்கும்.

எங்களுடைய ஏரியா, கடற்கரை ஏரியா. அங்கே மீனவர்கள் அதிகம். முன்பெல்லாம் வெளிநாடுகளில் வியாபாரம் நடத்தி, பிழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது வெளிநாடு வியாபாரம் நின்று விட்டதால், அவர்களுக்கும் கஷ்டம். அவர்களுக்குக் குடிக்கவும் தண்ணீர் இல்லை. இரண்டாவது அவர்களும் விவசாயம் செய்யக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஆகவே அரசு மகா சமுத்திரத்தில் போய் விழக்கூடிய தண்ணீரை இங்கே கொண்டுவர முயற்சி எடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இது ரொம்ப காலமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது மாதிரி ஏற்பாடு செய்தால், அதிக வசதியாக இருக்கும். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் நேர்மையாக, நன்றாக மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள் என்று நான் எண்ணுகிறேன். அது மாதிரி அவருடைய எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய நிலையிலே இல்லாமல் பிரச்சாரங்கள், செயல்கள் எல்லாம் தவறான முறையில் நடைபெறுகின்றன, அதனால் மக்கள் பாதிக்கப்படக்கூடிய நிலை இருக்கிறது.

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், மதுவிலக்கைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். பழையபடியே போங்கள் என்று கையைக் காட்டி விடுங்கள். இல்லையென்றால் சரியாகச் செய்யுங்கள். ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்து, அதனால் அதிகாரிகள்தான் ஆதாயமடைகிறார்கள். அவர்கள்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்]

சும்மாயிருக்கிற மரமேறிகளைக் கூப்பிட்டுத் தூண்டிவிட்டு, “நீங்கள் செய்யுங்கள். அதற்கு மாமூலாக இவ்வளவு கொடுங்கள்” என்று சொல்வதைப்போல இருக்கிறது. இதுமாதிரிச் சொன்னால், நான் மதுவிலக்குக்கு ஆண்டி-பிராபகண்டா (Anti-propaganda) பண்ணுகிறேன் என்று எண்ணுவார்கள். நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. இந்த அரசோடு ஒத்துழைக்க நாங்கள் சித்தமாக இருக்கிறோம். எந்த வகையிலும் உதவத் தயாராக இருக்கிறோம். இப்படியெல்லாம் அரசுக்கு விரோதமான செயல்கள் நடக்கின்றனவே என்றுதான் நான் சொல்லுகிறேன்.

நாம் இங்கே கேள்வியைக் கேட்டால், அதற்குப் பதிலை, நாம் யார் மேல் குறை சொல்லுகிறோமோ அவரிடமே அனுப்பிப் பெறுகிறார்கள். பிறகு அதையே அமைச்சர்களும் பதிலாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதைக் கேட்டால், எங்களுக்கு மனம் புண்படுகிறது. இவ்வளவு அநியாயமாக நடக்கிறதே, அமைச்சர் அவர்கள்கூட இப்படி பதில் சொல்லுகிறார்களே என்று எண்ணும் போது, எங்களுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது. முன்புகூட நான் சொன்னேன், காலாவதியான மருந்துகள் கொடுக்கப்படுகின்றன என்று. அதை அங்குள்ள அதிகாரிகளே ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவர்களே அங்கு தவறுகள் நடந்திருக்கின்றன என்று உணர்ந்தார்கள். 30 ரூபாய் மருந்தை 10 ரூபாய்க்கு விற்றார்கள். ஆனால் நான் கேள்வி கேட்டபோது, அமைச்சர் அவர்கள் அப்படி நடக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். பிறகு நான் என்ன சொல்ல முடியும்? எதற்காக நான் இப்படிப் பேசுகிறேன்? முன்பெல்லாம் சொல்லுவார்கள், ராவ் பகதூர் பட்டம் என்று. அதை வாங்குவதற்காகவா நான் அப்படிச் சொல்லுகிறேன். ஒருகாலும் நான் தவறுகச் சொல்லமாட்டேன். செய்யக் கூடிய காரியங்களில் தவறுகள் இருந்தால், அதை அமைச்சர்கள் புரிந்து கொள்ளட்டும் என்றுதான் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். கெடுதல் பண்ணக் கூடிய நோக்கம் எனக்கில்லை. இதையெல்லாம் இவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். இதே மாதிரி தவறுகள் எல்லாத் துறைகளிலும் நடக்கின்றன.

பஞ்சாயத்துக்களை நல்ல முறையில் ஊக்குவிக்க இந்த மின்சாரத் துறையை அவர்களிடமே ஒப்பவிக்க நினைத்திருக்கிறார்கள் என்று மின்சாரத் துறை அமைச்சர் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும்போது சொன்னார். இது முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் சரியாக நடக்கவில்லையென்று கிராம முன்சிப்பைத் தலைவராகப் போட்டு, ஒரு குழுவை அமைத்ததாக ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார்கள். இது பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களைக் கேவலப்படுத்துவது மாதிரி இருக்கிறது என்கூட சொன்னோம். பஞ்சாயத்துத் தலைவர் முன்சிப் அல்ல. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர் இருக்கிறபோது, இன்னொருவர் ஏன் என்கூட கேட்டோம். அவரை விட்டுவிட்டு, பூர்வநல சிறப்புடைய ஒருவரைத் தலைவராக வைப்போம் என்று

[திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்] [1978 பிப்ரவரி 27]

சொன்னார்கள். பஞ்சாயத்துக்கு எலெக்ஷன் நடந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்த தலைவரை விட்டுவிட்டு, வேறு யாரையோ போடுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் பரம்பரையாக இருந்த குடும்பங்களில் இருந்து வருகிறார்களோ, என்னவோ, எங்களுக்குப் புரியவில்லை. இப்படிப்பட்டவை எல்லாம் நடக்கிறது என்று நான் சொல்லுகிறேன். தவறு நடக்கிறது என்று சொல்லவில்லை. ஆனாலும் இதைப்பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பஞ்சாயத்துப் பூராவும் உள்ள மக்களெல்லாம் சேர்ந்துதானே ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்களை விட்டுவிட்டு, இங்கேயிருந்து ஒரு தலைவரைப் போடுவது ஏன்? அப்போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பஞ்சாயத்து என்ன ஆவது? இதுமாதிரி செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். தவறு பண்ணிவிட்டார்கள் என்று நான் பேசவில்லை. ஆனால் இதையெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். ஒரு முக்கியமான முதலமைச்சர் இருக்கிறார், அவர் உண்மை பேசுகிறார், சொன்னதைச் செய்வார் என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய எங்களுக்கெல்லாம் ஏமாற்றம் தரக்கூடிய சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது.

மதுவிலக்கு, மின்சாரம் ஆகிய இரண்டு துறைகளிலும், இந்த அரசின் அஸ்திவாரத்தையே உடைக்கக்கூடிய திட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே அந்த இராண்டையும் சரியான முறையில் கவனித்து நடந்துகொள்ள வில்லையென்றால், மக்கள் இவர்களை வெறுப்பார்கள். அதுதான் என்னால் சொல்ல முடிகிறது. ஆகவே இந்த இரண்டு துறைகளையும் சரியான முறையில் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். முதலமைச்சர் இங்கே இல்லை. ராமகிருஷ்ணத் தேவர் இப்படிப் பேசினார் என்று முதலமைச்சரிடம் சொல்ல வேண்டும். நான் யாரையும் குறை சாணும் நோக்கத்தோடு பேசுவதாக நினைக்க வேண்டாம். உண்மையிலேயே, உணர்ந்து பேசுகிறேன். நான் வெறுப்படைந்து பேசவில்லை, விறுப்புடன்தான் பேசுகிறேன். கெட்டுப்போய் இருக்கிற, மின்சார இலாக்காவையும், மதுவிலக்கு இலாக்காவையும் கவனிக்க வேண்டும்.

இந்த பட்ஜெட்டிலே உள்ளது அத்தனையும் என்னால் படித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. எனக்கு ஆப்பரேஷன் பண்ணியதால், வாய் மூடிக்கொண்டு படிக்க முடியாமல் இருந்தேன். மரியாதைக்குரிய திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் பூரா விவரத்தையும் நல்ல முறையில் படித்துவிட்டுப் பேசினார்கள். அவர் சொல்லுவது அத்தனையும் நியாயமாக இருக்கிறது. அதுமாதிரி நான் சொல்வதற்குரிய நிலையில் இல்லை. விவசாயத்தை நம்பி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள், கிழக்கு இராமநாதபுரத்தையும், மேற்கு இராமநாதபுரத்தையும் சேர்ந்தவர்கள். மற்றவர்களுக்குப் பணப் பயிர் அதிகம். ஆனால் இவர்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்]

களுக்கு நெற்பயிர்தான் அதிகம். அவர்கள் முன்னுக்கு வர வேண்டுமென்றால், பெரிய பெரிய முயற்சிகளையெல்லாம் நாம் எடுக்க வேண்டும். ஒரு கோடியே 6 இலட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து, 82 கிராமங்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இருபது இடங்களிலே ஆழ் துளைக்கிறார்கள் போட்டாலே போதும் என்று நான் சொல்லுகிறேன். எங்கள் மாவட்டத்திலே பெரிய கண்மாய் இருக்கிறது. 18 கிலோ மீட்டர் நீளமுள்ளது அந்தக் கண்மாய். இதுபோன்று 18 கிலோமீட்டர் நீளமுள்ள கண்மாய் இந்த மாநிலத்தில் வேறு எங்கும் இல்லை. அப்படிப்பட்ட கண்மாய் இருந்தும்

(பிற்பகல் 12-10)

எங்களுக்குத் தண்ணீர் போதவில்லை. இந்த வருஷம் கோரமான மழை பெய்து கஷ்டப்படுத்தினாலும் கொஞ்சம் தண்ணீர் இருக்கிறது. அதை ஈவித்துப் போட்டால் தள்ளலாம். நாங்கள் பேசுகிறோம் என்பதற்காக விவசாய இலாகாவிடமிருந்து ஏதாவது பதிலை வாங்கிக் கொடுப்பதில் பயன் இல்லை. மேற்கு இராமநாதபுரத்தில் விளைவது பணப்பயிர். ஏதோ ஒரு விதையைக் கொடுக்கிறார்கள். அதைப் போட்டால் பயிர் முளைத்து செடிகள் வளர்ந்தாலும் காய்ப்பதில்லை. இதையெல்லாம் வேண்டுமென்றே சொல்லி எல்லோருக்கும் மாசு ஏற்படுத்துகிற நோக்கத்தில் சொல்லவில்லை. நாங்கள் சொல்வது சரியா என்று பாருங்கள். பருத்தி ரூ. 9 என்று ஒரு விதை ஒரு ரூபாய்க்குக் கிடைக்கிறது. ஒரு கிலோ ரூ. 320 என்று விற்கிறது. இப்படி விற்குமல், நாங்கள் எப்படி வாழ்வது? உறுப்பினர் அவர்கள் வரலட்சுமி என்று ஒரு விதை சொல்கிறார்கள். எனக்கு அதில் அனுபவம் இல்லை. ஒரு ஏக்கரில் போட்டால், அதற்கு ரூ. 5,000 செலவாகிறது என்றும், லாபமாக ரூ. 10,000 கிடைக்கும் என்றும் சொல்கிறார்கள். ஒரு விதை ஒரு ரூபாய்க்கல்லவா வாங்க வேண்டும்? இதையெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும். நான் பேசிய விவரங்களை இங்குள்ள அமைச்சர்கள் தயவுசெய்து முதலமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டும். எங்களுக்கு இன்னும் குடிநீர் பஞ்சம் தீரவில்லை.

பெரிய துரதிரஷ்டமாக இருப்பது இந்த மதுவிலக்கு. இதைப்பற்றி வெளியே பேசினால், ஏன் ஐயா சும்மா அதைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் என்று சொல்லும் நிலைமை இருக்கிறது. அப்படி நிர்வாகம் இருக்கிறது. எங்கள் பகுதியில் மதுவிலக்குக் கூட்டங்களைக் கூட்டுவார்கள். கலெக்டர், சப்-கலெக்டர் எல்லாம் பேசுவதற்குக் கூப்பிடுவார்கள், போய் பேசுவேன். ஆளைப் பிடித்துக் கொடுங்கள் என்று என்னிடம் கேட்பார்கள். நானும், நாங்கள் தருகிறோம், நீங்களும் தயாராக இருங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு வரு

[திரு. எஸ். ராமகிருஷ்ணத் தேவர்] [1978 பிப்ரவரி 27]

வோம். இதைச் சொன்னவுடனே ராமகிருஷ்ணத் தேவர் இப்படிப் பேசினார் என்ற தகவல் அவர்களுக்குப் போய்விடும். நம்புதாரைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண் இந்த வியாபாரம் செய்கிறார். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்திலேயே இந்த வியாபாரம் நடக்கிறது. தேவகோட்டையில் பெண்கள் அநேகம் பேர் இந்த வியாபாரம் செய்கிறார்கள். ஆகவே இதைப்பற்றி அதிகமாகப் பேச வேண்டியதில்லை. நான் பேசியது ரொம்பக் குறைவானது. இருந்தாலும் இதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டு, தகுந்தபடி காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடிநீர் வழங்குவதற்காக கண்ணங்குடி ஏரியாவில் ஆறு இடங்களில் குழாய் போட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் ஒவ்வொன்றிலும் 20 ஏக்கர் பாயும். நெடுகப் போட்டால் என்ன? ஒரு கோடி ஆறு லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்து, 85 கிரர் மங்களுக்குத்தான் தண்ணீர் கொடுக்கிறோம். அதையே பத்து இடங்களுக்குப் போட்டுச் செலவு செய்தால், இன்னும் அதிகமான பகுதிக்குத் தண்ணீர் கிடைக்கும். அதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்த துணைத் தலைவருக்கு நன்றி கூறி என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மதிப்பிற்குரிய மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டிற்கான பட்ஜெட்டின் பேரில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பளித்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த பட்ஜெட்டைப் பொறுத்து, என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், அரசியல் கருத்து வேறுபாடு இல்லாத எல்லோராலும் பாராட்டப்படக்கூடிய பட்ஜெட் இது. ஏழையெளிய மக்களுடைய, கிராமங்களுடைய மேம்பாட்டைக் குறிக்கோளாக வைத்து அமைக்கப்பட்ட பட்ஜெட் இது. ஆனால் இந்த பட்ஜெட்டை 'நிக்நேம்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வதைப்போல 'நிக்நேம்' சொல்லி சிலர் அழைத்தார்கள். சிலர் இதைக் கனிமண் மாம்பழம் என்றும் சிலர் காகிதப்பூ என்றும் சொன்னார்கள். இவர்களுக்கு ஆங்கில நாடக ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பியர் பதில் சொன்னார். "Call a rose by whatever name, it will smell sweet" ஆகையால் எந்தப் பெயரால் அழைத்தாலும், பட்ஜெட்டின் சிறப்பு குறையப்போவதில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இவர்கள் ஒரு பெயர் வைத்தால், நானும் அதற்கு ஏதாவது ஒரு பெயர் வைப்பது பொருந்தும் என்று நினைக்கிறேன். இதற்குச் சொல்லக்கூடிய பெயர் என்னவென்றால், "தீராத பிணியைத் தீர்த்து வைக்கும் மா மருந்து" என்று சொன்னால், மிகப் பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். பட்ஜெட் சமர்ப்பிக்கும்போது, கைதட்டல் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. கை தட்டல் வாங்க முடியாதா? கட்சி உறுப்பினர் களிதத்தில் சொல்லிவிட்டால், கைதட்ட மாட்டார்களா? கை தட்டச்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

சொல்லி வைத்து கை தட்டல் வாங்குவதெல்லாம் 'சீப் பாபுலாரிட்டி' என்று சொல்வார்கள். அப்படி எதுவும் கையாளாமல் திறந்த மனதோடு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சபையில் வந்து அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது அவருடைய பெருந்தன்மையைக் காட்டுகிறது. அதை நான் பாராட்டுகிறேன்.

அடுத்து, கவர்னர் உரை இல்லாமல் பட்ஜெட்டைத் துவக்குவது தவறு என்று பலர் குறை கூறினார்கள். கவர்னர் உரை தவிர்க்கப்பட்டது எதற்காக? எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு, எழுப்பும் பிரச்சினைக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறிப்போய் அதைத் தவிர்த்ததாகச் சொல்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கேள்விகளை இந்த பட்ஜெட்டிலும் கேட்கலாம். எனவே அந்தக் காரணத்தைச் சொல்வது பொருந்தாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஏன் தவிர்க்கப்பட்டது என்று கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆரம்ப காலத்தில் தேர்தல் பின்னாலே வைக்கப்பட்டதால், எப்போதுமே பிப்ரவரி மாதத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படவேண்டிய பட்ஜெட் சென்ற ஆண்டு ஜூலையில்ல்தான் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. நான்கு மாதங்கள் அதில் காலாவதியாகிவிட்டது. எதிர்பாராமல் வீசிய புயல் காரணமாக அந்தப் புயல் நிவாரண வேலைகளைப் பார்த்ததால், இரண்டு மாதங்கள் அதில் காலாவதியானது. கிட்டத்தட்ட ஓராண்டில் 6 மாதங்கள் காலாவதியாகிவிட்டன. வருஷம் ஒன்றுக்கு 70 அல்லது 75 நாட்கள் சபை கூடும். இந்த சபை கூடுவதில் இந்த ஆண்டு ஐந்தாறு நாட்கள் குறைந்திருக்கலாம். இதை ஒரு குறையாகச் சொல்லி இவ்வளவு கூப்பாடு போடுவது எப்படிப் பொருந்தும்? சட்ட வரம்புகள் இருந்தாலும் சில சமயங்களில் நிதி விலக்கு உண்டு.

“Every rule has got an exception”

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: தலைவர் அவர்களே, “கூப்பாடு” என்று குறிப்பிடுவது பாராளுமன்றச் சொல்லா? அல்லாத சொல்லா? கவர்னர் உரையில் பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. அது வைக்காததுபற்றிப் பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. கூப்பாடு போடுகிறார்கள் என்று சொல்வது சரியா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-20)

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்: ‘கூப்பாடு’ என்ற சொல் முறையானது தானா? அவையில் உபயோகிக்கக்கூடியதுதானா?

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. கோ. சி. மணி): உபயோகப்படுத்தக்கூடிய ஒன்று தான்.

[1978 பிப்ரவரி 27]

திரு. ஒய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : 'கூப்பாடு' என்று சொல்லும்போது குறை சொல்லுவதாகத்தான் படுகிறது

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : கூவி அழைப்பதிலிருந்துதான் 'கூப்பாடு' என்று வந்ததாக

புலவர் புலமைப்பித்தன் : 'கூப்பாடு' என்பது 'கூப்பிடுவது' என்பதிலிருந்து வந்ததாகக் கொள்ளலாம். அதிலே தவறு ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

திரு. கு. மா. பாலகப்பிரமணியம் : நான் கவிஞன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். கூவி அழுகிற பாட்டுதான் கூப்பாடு.

புலவர் புலமைப்பித்தன் : மன்னிக்கவேண்டும். நான் புலவர், கவிஞர் என்ற முறையில் சொல்ல விரும்புவது, 'கூ' என்பதற்கே அழைத்தல் என்று தான் பொருள். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் கூட இதை ஏற்கும் வகையில்தான்

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : நான் கேட்டதெல்லாம், 'கூப்பாடு' என்ற சொல் 'பார்லிமெண்டரி' வார்த்தையா அல்லவா என்பதுதான்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. கோ. சி. மணி) : வழக்குச் சொல். ஆகவே பயன் படுத்தலாம்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : இது பார்லிமெண்டரி வார்த்தையா அல்லவா என்பதைத்தான் உறுப்பினர் கேட்கிறார்.

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. கோ. சி. மணி) : 'பார்லிமெண்டரி' வார்த்தை தான்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : தற்காலிகத் தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் என்ற முறையில் பேசும்போது ஒன்றைச் சொன்னார்கள் எதிர்க் கட்சி என்றால் 'மூக்கணங்கயிறு' என்று அண்ணா சொல்லியிருக்கின்றார் என்று. அது நல்ல உதாரணம். ஆனால் மூக்கணங்கயிறு பிடிப்பவர்கள் மாட்டை அடிப்பவர்களாக மட்டும் இருப்பதில்லை. தட்டிக் கொடுப்பவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஆனால் இங்கே இப்போது மூக்கணங் கயிறு பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அடிப்பவர்களாக மட்டும் இருக்கின்றார்களே தவிர, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இவ்வளவு சிறப்புக்கள் இருந்தும், ஒரு வார்த்தை கூடப் பாராட்டிப் பேசியதாகத் தெரியவில்லை. மற்றவர்கள் பேசியிருக்கின்றார்கள், ஆனால் பிரதான எதிர்க் கட்சியாக இருப்பவர்கள் பாராட்டிப் பேசவில்லை. அந்த நல்ல பண்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும்.

1978 பிப்ரவரி 27]

மாற்றுத் தலைவர் (திரு. கோ. சி. மணி): அதற்கு நீங்கள் இருப்பதால் தான் அவர்கள் விட்டுவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: அந்தப் பண்பாடு இனியாவது உருவாக வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் என்னை மிகவும் கவர்ந்த அம்சம், மத்திய அரசிடமிருந்து வரும் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்துக்கு என நமது மாநில அரசு கூடுதலாக ரூ. 45 கோடியைப் பெற்றதுதான். இது மிகப் பெரியதொரு சாதனை என்ற வகையில் நமது அரசினை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். மேலும் இந்த பட்ஜெட்டில் பல நல்ல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. குறிப்பாக தூத்துக்குடி அனல் மின்சாரத் திட்டத்தைப் பெரிதுபடுத்துவது, நெய்வேலியில் இரண்டாவது சுரங்கத்தை வெட்டுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து மேலும் மின்சாரத்தைப் பெருக்குவது, குடிநீர் வசதியை அனைத்துக் கிராமங்களுக்கும் அளிப்பது என்பது போன்ற நல்ல பல திட்டங்கள் இதிலே அடங்கியிருக்கின்றன. இது மட்டுமின்றி, விதவை மகளிர்க்கு 45 வயதில் கொடுக்கப்படும் மானியத் தொகை 40-வது வயதிலேயே கொடுக்கப்படும் என்று அறிவித்திருப்பதானது வர வேற்கத்தக்க ஒரு அம்சமாகும். மேலும் கூட்டுறவுத் துறையில் இரண்டு இடங்களிலே சர்க்கரை ஆலைகள் ஆரம்பித்தல், நடமாடும் மருத்துவ மனையை ஏற்பாடு செய்திருப்பது, கிராமப்புறங்களிலே நியாய விலைக் கடைகளைத் திறப்பது, மேலும் பல விவசாய மற்றும் பாசன அபிவிருத்தித் திட்டங்களை யெல்லாம் பற்றி இதிலே எடுத்துச் சொல்லியிருப்பது இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, இந்த பட்ஜெட்டைப் பாராட்டாமல் எப்படி இருக்கின்றார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

மேலும் உமறுப் புல்வர் பெயரால் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி; தமிழ் ஆராய்ச்சியைப் பெரிதுபடுத்த வேண்டும் என்று செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும். இது இஸ்லாமியப் பெரு மக்களின் பாராட்டுதலைப் பெறக்கூடிய ஒரு நல்ல செய்தியாகும். மேலும் வக்ஃப் போர்டுக்காக எப்போதும் கொடுக்கப்படும் மானியத்தைவிட மூன்று லட்சம் கூடுதலாக இந்த ஆண்டு கொடுத்திருப்பது குறித்து, இஸ்லாமியர் களின் சார்பில் இந்த அரசினைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். மேலும் பீடித் தொழிலில் முஸ்லீம் பெருமக்கள் நிறைய பேர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். அத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் சுலபமாக டி.பி. வியாதியினால் பாதிக்கப்பட்டு விடுகின்றார்கள். அவர்களுக்குச் சில பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை இந்த அரசு செய்திருப்பதற்காகவும் இஸ்லாமியர்கள் சார்பில் நான் நன்றி செலுத்து கிறேன்.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 பிப்ரவரி 27]

அடுத்து, இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில், மேலும் பல சுற்றுலா இடங்களிலே சுற்றுலா மாளிகை கட்டுவதற்காக வகை செய்யப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். தமிழ்நாட்டில் அப்படி முக்கியமாகக் கருதப்படும் சுற்றுலா இடங்களிலே நாகூர் ஒன்றாகும், நாகூரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள மகாணைக் கருதி, அந்த ஊரைப் புனிதமானதாக, முக்கியமானதாகக் கருதுகின்றார்கள். ரொம்பப் பேர் அந்த இடத்துக்கு யாத்திரையாகச் சென்று வருகின்றார்கள். எனவே அங்கே ஒரு சுற்றுலா மாளிகை கட்டப்பட வேண்டும், அதுவும் இந்த ஆண்டிலேயே அதற்கான திட்டத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இப்போது போடப்பட்டுள்ள மூலக் மீதான வரியானது நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும், மறைமுகமாக விவசாயிகளையும் பிறரையும் பாதிக்கிறது. எனவே இதை வாபஸ் பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சேல்ஸ் டாக்ஸைப் பொறுத்தவரையில், நிறைய புகார்கள் வருகின்றன. எவ்வுஷன், வரி ஏய்ப்பு நிறைய இருக்கிறது. இதே சபையில் ஒரு எம்.எல்.சி. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேசினார். அவர் ஒரு வியாபாரி. அவர் சொன்னார், “எல்லோரும் வரி ஏய்க்கின்றார்கள், நானும் ஏய்க்கிறேன்” என்று. காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலம் அது. நியாயமாக நடவடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும். அவர் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர். அப்போது நடவடிக்கை எதையும் எடுக்கவில்லை. அவர் சொன்னதைப்போல விற்பனை வரி விஷயத்தில் வரி ஏய்ப்பு என்பது 100-க்கு 50 இருக்கிறது. குறிப்பாக ‘ஒரு முனை’ வரி என்றும், ‘பல முனை’ வரி என்றும் இருப்பதுதான், இப்படி வரி ஏய்ப்பிற்குக் காரணமாகிறது. பல வியாபாரிகள் அவர்களுடைய சங்கங்கள் சார்பிலே இப்படி பல முனை வரி என்று போடுவதை விட்டுவிட வேண்டும் என்று பலமுறை எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்போதுள்ள குறைகளையெல்லாம் நீக்க ஒருமுனை வரி என்று போட்டால், இப்போது கிடைப்பதோடு மேலும் ஒரு 25 சதவிகிதம் கூடுதலாக அந்த இனத்தில் கிடைக்க வழி இருக்கிறது. அப்படி வந்தால், நமது பட்ஜெட் உபரி பட்ஜெட்டாக வரும் வாய்ப்புகூட இருக்கிறது. மேலும் புதிய வரி எதையுமே போடாமலேயே சமாளிக்கலாம். எனவே இப்போதுள்ள முறைகளை மாற்றி எல்லாவற்றுக்கும் சிங்கிள் பாயிண்ட் வரி என்று போட்டால், நல்லதாக இருக்கும். இதை அரசாங்கம் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, திருச்சி நகரத்தில் உள்ள முனிசிபல் ரோடுகள் எல்லாம் இப்போது மிகவும் பாழடைந்து இருக்கின்றன. அவ்வளவும் படுமோசமாக இருக்கின்றன. சுமார் 50 வருஷமாகப் பார்க்கிறேன், இன்று உள்ளதைப்

1978 பிப்ரவரி 27] திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

போல மோசமான நிலை எப்போதும் இருந்ததில்லை. சமீபத்தில் அங்கே வரும் ஒவ்வொரு அமைச்சரும் அதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் சென்றிருக்கின்றார்கள். எந்த அளவிற்கு மோசமாக அங்குள்ள சாலைகள் பாழடைந்து விட்டன என்பது அவர்களுக்கே தெரியும். போகும் கார்கள் மற்ற வாகனங்கள் எல்லாம் 'ஹை ஜம்ப், லாங் ஜம்ப்' என்று செய்துகொண்டுதான் போக வேண்டிய நிலை. அதிலே கொஞ்சதூரம் சென்றால் போதும், உடம்பெல்லாம் வலி எடுத்து விடுகிறது. அவற்றையெல்லாம் செப்பனிட வேண்டிய பொறுப்பு முனிசிபாலிட்டியுடையதுதான் என்றாலும், அதிகாரிகள் அதற்கான பண வசதி முனிசிபாலிட்டியிடம் இல்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். அவர்கள், "கிடைக்கும் மொத்த வருமானத்தில் பாதிக்கு மேலே சம்பளமாகவும் கால் பகுதி வாங்கிய கடன்களுக்கு வட்டி கட்டவும் போய்விடுகிறது, மிச்சம் உள்ள கால் பகுதியில் என்ன செய்வது?" என்று கேட்கின்றார்கள். இந்த நிலையில் அவர்கள் அதை ரிப்பேர் செய்ய வேண்டுமானால், பத்து வருஷமாகுது பிடிக்கும். எனவே அதை அரசாங்கமே ஏற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திருச்சி மாவட்டத்தில் பல பகுதிகளில் அண்மையில் ஏற்பட்ட புயல்-வெள்ளம் காரணமாகப் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டது. அதையொட்டி அந்த ஜில்லாவிற்குப் புயல் நிவாரண நிதி என்று ஒதுக்கிய தொகை ரூபாய் 2 கோடி. இந்த 2 கோடி ரூபாயில் ஒரு 50 லட்சத்தை திருச்சி நகர சாலைகளைச் செப்பனிடவதற்காக, அதை கடனாகக் கூட இல்லை. ஒரு மானியமாகக் கொடுக்க வேண்டும். கடனாகக் கொடுத்தால் ஏற்கெனவே நிறைய கடன் பளுவினால் தொல்லைப்படும் அந்த முனிசிபாலிட்டி தாங்காது. ஆகவே அந்தத் தொகையை புயல் நிவாரணமாக, சாலைகளை ரிப்பேர் செய்வதற்காக என்றே கொடுத்து உதவ வேண்டும். இப்படி 50 ஆயிரம் ரூபாயை உடனடியாகக் கொடுத்து உதவி வரும் ஆறு மாத காலத்துக்குள் எல்லா சாலைகளையும் சீர்திருத்தியாக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது முதலில் ரூ. 50 லட்சம் திருச்சி சாலைகளைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்றார்கள். இப்போது ரூ. 50,000 தேவை என்கிறார்கள். எனவே இதில் எந்தத் தெரக்கை சரி என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-30)

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: மன்னிக்க வேண்டும். ரூ. 50,000 என்று சொன்னது சரியல்ல. ரூ. 50 லட்சம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ரூ. 50,000 என்றால், ஒரு ரோட்டுக்குகூட போதாது.

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 பிப்ரவரி 27]

அடுத்து, இன்றையதினம் மத்திய அரசின் சார்பில் இந்தித் திணிப்பு என்ற போக்கு தீவிரமடைந்திருக்கிறது என்பதை நான் நடைமுறையில் பார்க்க முடிகிறது. இந்திய ஜனாதிபதி அவர்கள் தம்முடைய அறிக்கையை நாடாளுமன்றத்தில் வாசித்தபோது, அது இந்தியில் வாசிக்கப்பட வேண்டும் என்று அங்கே அமளி செய்திருக்கிறார்கள். அதேபோல் ரயில்வே பட்ஜெட்டை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் திரு. மது தண்டவதே அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் சமர்ப்பித்தபோது, அதையும் இந்தியில்தான் வாசிக்க வேண்டுமென்று அங்கே அமளி செய்திருக்கிறார்கள். இன்னொரு சம்பவத்தையும் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உறுப்பினர் ஒருவரால் ஆங்கிலத்தில் கேட்கப்பட்ட கேள்வி ஒன்றுக்கு அங்கே இருக்கிற அமைச்சர் ஒருவர் இந்தியில் பதிலளித்திருக்கிறார். அதை அந்த உறுப்பினர் ஆட்சேபித்து, “எனக்கு இந்தி தெரியாது. எனக்கு ஆங்கிலம்தான் தெரியும். ஆகவே பதிலை ஆங்கிலத்தில் சொல்ல வேண்டும்” என்று கோரியிருக்கிறார். அப்போது சபாநாயகர் அவர்கள், அமைச்சர் அவர்கள் எந்த மொழியில் பதில் சொல்ல விரும்புகிறாரோ அந்த மொழியில் பதிலளிக்கலாம் என்று தீர்ப்பளித்திருக்கிறார்கள். மிகச் சரளமாக ஆங்கிலத்தில் பேசக்கூடிய அமைச்சர் இந்தியில் தான் அங்கே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். இதனால் கேள்வி கேட்ட உறுப்பினருக்கு ஒன்றும் புரியாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதெல்லாம் ஒரு திட்டமிட்ட போக்கு. பாராளுமன்றத்தைப் பொறுத்த வரையில், ஜனதா கட்சியினருக்கு அங்கே மெஜாரிட்டி இருக்கிறது. ஜனதா ஆட்சி அங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஜனதா கட்சியின் சார்பில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்துள்ள பெருவாரியான உறுப்பினர்கள் இந்தி பேசுகிற ஒரு ஆறு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள்தான் 90 சதவீத பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருப்பதால், அவர்கள் இன்றையதினம் இந்தித் திணிப்பில் தீவிரம் காட்டுகிறார்கள். இதன் காரணமாக அவர்கள் பழைய வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்கவிட்டுவிட்டு, இந்தியைத் திணிப்பதில் தீவிரம் காட்டுகிறார்கள். அதிலும் சிலர் இந்தி வெறியர்களாக இருப்பதால், சபையிலே குழப்பம் ஏற்படும் நிலை ஏற்படுகிறது. நாம் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல்வராக இருந்தபோது, அவருக்கு ஒரு தபால் வந்தது. அந்தத் தபால் இந்தியில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தபாலுக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பதில் எழுதும்போது, இனி இப்படித் தபால்கள் இந்தியில் வந்தால், நாங்கள் பதிலை எழுதமாட்டோம் என்று எழுதினார்கள். அது இன்னமும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து இந்தியில் மாநில அரசாங்கங்களுக்குத் தபால்கள் வருகின்றன என்று அறிகிறேன். பத்திரிகையிலேகூட அப்படிப்பட்ட ஒரு செய்தியைப்

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

பார்த்தேன். நான் அரசுக்குச் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து இந்தியில் கடிதம் வந்தால், நாம் தமிழில்தான் இனி பதில் எழுத வேண்டும். அந்த மந்த புத்தியைத் தெளிய வைக்க வேண்டும். அவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால், அது மேலும் மேலும் அதிகரித்து ஒரு அபாயகரமான நிலைமைக்குப் போய்விடும்.

அடுத்து, இந்த அவையிலே நான் முன்பே சொன்ன ஒரு கருத்தை மீண்டும் சொல்ல விரும்புகிறேன். இது தமிழ் நாடு. தமிழகத்திலே ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாக இருக்கிறது. தமிழகத்திலே தமிழ் கட்டாயப் பாடமில்லை. நான் மறுபடியும் கூற விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் எப்படி தமிழகத்திலே கட்டாயப் பாடமாக இருக்கிறதோ அதைப் போல் தமிழும் கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட வேண்டும். முன்னாலே நான் ஒருமுறை பேசியிருக்கிறேன். இப்போது மறுமுறையும் இந்தக் கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, அப்பாஸ் இப்ராகிம் என்ற ஒருவர் 'புனித குரான்' என்று ஒரு புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார். அந்தப் புத்தகத்தில் குரான் கருத்துக்கள் தப்பும் தவறுமாக இருக்கின்றன, என்று 'உலமாக்கள்' மார்க் மேதைகள் சொல்லுகிறார்கள். திருமறை ஒரு புனித புத்தகம். அதனுடைய கருத்து எந்தக் காலத்திலும் மாறுபடாது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : தமிழ்ப் பள்ளிகளில் தமிழ் கட்டாயப் பாடமாகத்தான் இருக்கிறது. சில ஆங்கிலப் பள்ளிகளில் மட்டும் தான் தமிழ் கட்டாயப் பாடமாக இல்லை.

மாண்புமிகு திரு. கே. இராஜா முகமது : தமிழகத்தில் உள்ள பள்ளிகளில் ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாக இருக்கிறது. அதைப் போல் தமிழையும் கட்டாயப் பாடமாக ஆக்க வேண்டும் என்று உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இது ஒரு பெரிய கொள்கைப் பிரச்சினை, ஒருவேளை மைனாரிட்டி சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் உருது, அல்லது தெலுங்கு, அல்லது மலையாளம் படிக்கின்றவர்கள் இதன் காரணமாக எங்கே கொண்டுவரப் பிறுத்தப்படுவார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இரண்டாவது மொழியாக ஆங்கிலத்தை எடுத்துப் படிக்கலாம். தாய்மொழி கட்டாயமாக இருக்கும். தமிழை கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கினால் சிக்கல் இருக்கும். இதையெல்லாம் உறுப்பினர் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் கருத்து தெரிவித்தால் நல்லது.

[1978 பிப்ரவரி 27]

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : ஆங்கிலம் என்று இருக்கிற இடத்தில் தமிழ் இருக்க வேண்டும்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பேசும்போது 'இந்தி வெறியர்கள்' என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வெறியர் என்று சொல்லுவது பாராளுமன்ற வார்த்தையாக இருக்க முடியாது என்பதால் அதைத் தயவு செய்து அவைக் குறிப்பிலிருந்து எடுக்க தலைவர் அவர்கள் உத்தரவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : குறிப்பிட்டு ஒருவரை 'வெறியர்' என்று சொல்லாத வரையில் நீக்குகிற பிரச்சினைக்கிடமில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆயினும், அவை விரும்பினால் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : உருது போன்ற மைத்ரரிட்டி வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள், தமிழ் கட்டாயப் பாடமாக்கப்படும்போது பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவருடைய நல்ல கருத்துக்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், உருது எனக்குத் தாய்மொழி. என் குடும்பத்தில் அனைவரும் உருது தான் பேசுகிறோம். ஆனாலும் தமிழ் நாட்டில் பிறந்தவர்களாக இருப்பதால், தமிழையும் சலபமாகப் பேசுகிறோம். தாய் மொழி உருதுதான். இதைத்தான் என் வீட்டில் எல்லோரும் பேசுகிறோம். பிள்ளைகள், குழந்தைகள் முதல் எல்லோரும் உருது மொழியில் பேசிக்கொண்டாலும், தமிழில் எல்லோரும் நன்றாகப் பேசுவோம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அதைத்தான் அவையின் முன்னவரும் சொல்லுகிறார்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : இதனால் மைத்ரரிட்டி மொழியினர் பாதிக்கப்படுவர் என்று சொல்வதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. தமிழைக் கட்டாயப் பாடமாக்கினால் மைத்ரரிட்டி வகுப்பைச் சார்ந்த தெலுங்கு, உருது மொழி பேசுவோர் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தமிழைக் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டும் என்று நான் கூறும்போது உருது நீக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. உருதுவை நீக்கிவிட்டு தமிழைப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. விரும்புகிறவர்கள் படிக்கலாம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அப்படியென்றால் அவர்கள், உருது, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் படிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. கே. இராஜா முகமது : திரும்பவும் உறுப்பினர் அவர்கள் மும்மொழிக் கொள்கையை தமிழகத்திலே அறிமுகப்படுத்த வேண்டுமென்று

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. கே. இராஜா முகமது]

கருதுகிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்தில் தமிழ்நாடு ஒரு தீர்க்கமான முடிவெடுத்திருக்கிறது. முதன்மொழி தாய்மொழி. தாய்மொழி தமிழாகக் கொண்டுள்ளவர்கள் தமிழை எடுத்துப் படிக்கிறார்கள். அதைப்போல தெலுங்கைப் படிப்பவர்கள் படிக்கிறார்கள். மைனாரிடியினர் தங்கள் தாய்மொழியில் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் அதில் படிக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் கட்டாயப் பாடமாக இருக்கிறது. இப்படி இருமொழிக் கொள்கைதான் நடைமுறையில் இருக்கிறது. அதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று உறுப்பினர் அவர்கள் விரும்புகிறார்களா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : உருது தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கட்டாயப் பாடமாகப் படிக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் கட்டாயப் பாடமாக இல்லாததால், அவர்கள் தமிழைப் படிக்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறது. இந்த இருமொழிக் கொள்கை உருது மொழி போன்ற மைனாரிட்டி மொழியினரைப் பாதிக்கிறது. எனவே இதற்காக மூன்று மொழி படித்தால், தமிழ், ஆங்கிலம் மற்றும் உருது ஆகியவற்றையும் படிக்க முடிகிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் நான் சொல்வதெல்லாம் இரு மொழிக் கொள்கையை நான் மனப் பூர்வமாக வரவேற்கிறேன்; ஆனால், தமிழ் கட்டாயப் பாடமாக இருக்க வேண்டும். ஆங்கிலமும் கட்டாயப் பாடமாக இருக்க வேண்டும். மற்ற மொழிகள் படிப்பதற்கும் வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : மும்மொழித் திட்டம் என்கிற பெயரில் இந்தி ஊடுருவி வந்துவிடும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அறிவாரா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : விரும்புகிறவர்கள் தாங்களாகவே படிப்பது சரி என்றுதான் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவது இந்த மாநிலத்தில் வாழ்கிற மொழி மைனாரிட்டிகள் தமிழைக் கட்டாயப் பாடமாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதுதான். மூன்றாவது மொழியாகப் படிக்க வேண்டும் என்பதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மாநிலத்தில் வாழ்கிறவர்கள் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள். மைனாரிடிகளும் இந்த மாநிலத்தில் தமிழர்களோடு வாழ்கிற காரணத்தால், அவர்கள் வீட்டில் அவர்கள் மொழியைப் பேசலாம். ஆனால் பள்ளிகளில் தமிழை நன்றாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களின் கருத்து என்று இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

[1978 பிப்ரவரி 27]

மாண்புமிகு திரு. கே. இராஜா முகமது: இங்கே வாழ்கிற மைனாரிடி சமுதாயத்தினர் தமிழ் மக்களோடு இந்த நாட்டோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள். தமிழை எடுத்துப் படிப்பது அவர்களுக்கு நல்லது. வீட்டில் வேண்டுமானால் அவர்களுடைய தாய் மொழியைத் தனியாகக் கற்றுக் கொள்ளலாம். உறுப்பினர் இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், நலமாக இருக்குமென்று கருதுகிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: இந்தப் பிரச்சினை விவாதத்தில் முடிகிற பிரச்சினையல்ல. ஒரு ரவுண்ட் டேபிள் கான்பரன்ஸ் போட்டு அறிஞர்கள் எல்லாம் உட்கார்ந்து பேசி ஒரு தீர்வு காணவேண்டும் என்பதை மட்டும் இப்போது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 12-40)

அண்ணாமலை யுனிவர்டிடி ஆசிரியர்கள் ஒரு குறைபாட்டைச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் சென்னை சர்வகலாசாலையிலே, மதுரை சர்வகலாசாலையிலே உள்ளவர்கள் பெறும் நிலைக்குக் குறைவாக இருக்கிறது. சுமார் 5 ஆண்டுக் காலமாக இந்த நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. யூ.ஜி.சி.-யின் புதிய ஸ்கேல்கள் அமுலுக்கு வரும்போது, அவர்களுடைய நிலையில் சரி சமமான நிலையில், சென்னை சர்வகலாசாலை ஆசிரியர்களுக்கு, மதுரை சர்வகலாசாலை ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அளவுக்கு, சம்பளங்களை உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்ட அந்தக் கோரிக்கையை நானும் இந்த அவையில் வைக்கிறேன். இந்த பட்ஜெட்டுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

Thiru D. SANTOSHAM: Hon. Deputy Chairman, Sir, before I proceed to make my remarks on the Budget under discussion, I request your permission to make a respectful but very strong submission with regard to a matter which was referred to just a few minutes ago both by you, Sir, and by some other hon. Members of this House. It is with regard to the time of the meeting of this House. It is not merely a question whether this time is convenient or that time is convenient; but it is somewhat more serious than that. The question is whether the proceedings of this House are going to be deemed to be important or whether they are to be deducted to a mere farce. Sir, fortunately just now there are three Hon. Ministers present. During the last three days, I have been watching; and almost uniformly only one Minister has been present and that too, obviously under compulsion. Sir, if Members are

1978 பிப்ரவரி 27]

[Thiru D. SANTHOSHAM]

called upon to address empty Treasury Benches, I think it is not only not courteous but it is merely treating this House as not sufficiently important. I know and I understand that when meetings are held in both the Houses at the same time, Hon. Ministers will have to give priority to the other House and they have to attend it. But this House has a purpose to serve. I beg to submit to you, Sir, Let us not have the meeting simultaneously, which will inevitably result in the importance of this House being lowered.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் இங்கே கூறியதைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அவைக் கூட்டம் காலை நேரத்திற்கு மாற்றப்பட்ட பிறகு, ஒரு இரண்டு நாட்களுக்கு 9 அமைச்சர்கள் அல்லது 10 அமைச்சர்கள்கூட வந்திருக்கிறார்கள். மாலை நேரத்தில் நடக்கும்போதுகூட ஒருவர் இருவர் இருந்திருக்கிறார்கள். நமது மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி, மாலையிலிருந்து காலை நேரத்திற்கு மாற்றப்பட்ட பிறகு எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். 9 பேர்கள், 10 பேர்கள் என்ற அளவில் இருக்கிறார்கள். முழுவதுமாக இருக்கின்ற நிலைமை எப்போதும் இருக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு நேரம்தான் அந்தமாதிரி நிலைமை இருக்கிறது.

திரு. டி. சந்தோஷம் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்கள், அவர்களுடைய அனுபவத்தை வைத்துச் சொன்ன கருத்தை நான் மதிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அங்கத்தினர் கவனத்திற்கு நான் ஒன்றைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். நேற்றுக்கூட அமைச்சர்கள் 4 பேர் உட்கார்ந்திருந்தபோது, அந்த வரிசையிலே 2 பேர் தான் உட்கார்ந்திருந்தார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டேன். மாண்புமிகு அங்கத்தினர் திரு. தாமோதரன் அவர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். இதை உறுப்பினர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அங்கத்தினர் அவர்கள் அவருடைய கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி கவனிக்கலாம். இப்போது ஒரு மாறுதலுக்காகத்தான் செய்திருக்கிறோமே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை.

திரு. டி. சந்தோஷம் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கூட என்னுடைய கருத்துக்கு ஆதரவாகத்தான் பேசியிருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இங்கே 2 பேர் தான் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே அதை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

[1978 பிப்ரவரி 27]

மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் : அதற்குக் காரணம், பார்வியை மென்டரி அசோசியேஷன் கமிட்டி கூடியது. பெரும்பான்மையானவர்கள் அதிலே போய் கலந்துகொண்டார்கள். வேறு காரணம் இல்லை.

Thiru D. SANTOSHAM: Now looking at the Budget as a whole, I find that under 22 heads like the annual plan of agriculture and allied sectors, irrigation, power, large and medium industries and so on and so forth, the Hon. the Finance Minister has attempted to effect various improvements in allocating funds and initiating projects. Many of these proposals deserve appreciation and praise. In particular, in the matter of generation of power, I find that a very substantial sum has been allocated and we have been assured that power generation will keep pace with growing demands of both industry and agriculture. This assurance is most welcome and deserves our hearty congratulations. But even while expressing our appreciation for these good points in the Budget, it is our duty to point out that there is nothing new or revolutionary in these plans and projects. These proposals, at least most of these proposals, have always been there and only small improvements have been effected here and there. While, as they may be duty-bound, the Members of the Ruling Party and hon. Friends like the hon. Member Thiru Wahab have showered praises on these small improvements and boosted them as phenomenal achievements, we on the Opposition Benches cannot enthuse over them so immoderately and exaggerate their importance. Rather, it is our duty, as pointed out by the Hon. the Finance Minister himself in paragraph 75 of his speech, to offer constructive criticisms and suggestions for the help of the Government and it is to this task that I am now going to address myself.

It is quite gratifying to note that even at the very commencement of his speech, in paragraph 3, the Hon. the Finance Minister has set forth the objectives of the Budget. In these objectives, he has given the pride of place, the very first place, to a most important subject, namely, the removal of unemployment. We all agree and I, as representative of the Graduates, very much agree that this should be the most immediate objective for the Government because

I know that there are innumerable unemployed Graduates who are requiring immediate attention. But has this been done in the whole Budget? It is true that in about half-a-dozen places in his speech, the Hon. the Finance Minister has stated that some of the projects envisaged and initiated in this Budget will provide employment opportunities. For instance, in paragraph 11, to quote the words

1978 பிப்ரவரி 27]

[Thiru D. SANTOSHAM]

used by him, it has been stated that "the Fisheries Development Corporation will set up a number of retail outlets throughout the State for marketing fish at reasonable prices. This scheme, besides assuring a steady market to fishermen, will create wide employment opportunities". I do not know how the mere Fisheries Development Corporation is going to provide wide employment opportunities. In the very next paragraph, in paragraph 12, he has stated: "We propose to set up processing industries based on sandalwood and other forest produce. These will be remunerative and will also provide employment". In a few other places also he has mentioned about providing employment. For instance, in paragraph 21, he has referred to the Government assistance for the reopening of three sick textile mills and claims that they would safeguard employment to about 1,500 persons. He has also referred to the reopening of the India Meters unit and has stated that by this he has restored employment to 276 persons and will provide further employment to 250 more persons. Thus we see that though the creation of employment opportunities has been rightly given the first importance when stating the objectives, yet he has formulated proposals only for a few hundred employments here and there. In Tamil, there is a proverb,

“யானைப் பசிக்குச் சோளப் பொரி கொடுத்தது மாதிரி”

Therefore, my complaint is that the magnitude and urgency of the problem of unemployment has not been understood and kept in view throughout the Budget.

(பிற்பகல் 12-50)

According to my information, there are several lakhs of educated unemployed and many of them are Graduates. Taking into account the uneducated unemployed also, the figure will easily run into millions. Now, as against these millions who are unemployed, the employment that is sought to be provided through this Budget is only for a few hundreds.

Sir, in order to present the magnitude and urgency of this problem, I would like to link it with another very important tragedy that is taking place in our State—strike by students in Madurai University area and particularly in Madurai City which poses such a serious threat to education that we cannot close our eyes to the problem. In some colleges, though it is now more than 8 months since they started functioning, the Colleges have actually worked for only about 30 or 40 days and this is particularly the case with Theagaraya

[Thiru D. SANTOSHAM]

[1978 பிப்ரவரி 27]

College and the Law College, on account of the strikes by students. These students have got admission with great difficulty and recommendation and why should they strike? Have the students suddenly become so irresponsible in character and so indisciplined for no reason at all? Of course, there was the strike by the College teachers also. There have been clashes with the workers of the Pandian Roadways Corporation. All these matters have affected the students to some extent. This may explain a few of the strikes but this cannot explain away all the strikes that are taking place today. Nor can they be explained by saying that they have been induced and influenced by politicians. There is no truth in that. If we analyse the strikes, we will find that there has been no strike at all in the Medical Colleges at Madurai and at Tirunelveli. There have been no strikes in the Polytechnics and also in the Industrial Training Institutes. There are no strikes in the Engineering Colleges at Madurai and Karaikudi. All these strikes have happened only in the Arts and Law Colleges. Even in the case of Arts Colleges, we find that the strikes did not start in the Science or the Commerce sections. They had started in Economics and History sections and they had then spread to the other sections. What does this mean? It means that the Medical College students are confident that by getting the M.B., B.S., Degree, they are assured of some safe future. It also means that the students in Polytechnics and Engineering Colleges are also confident that when they complete their courses, they will get employment. It is only the students of Arts Colleges and Law Colleges who feel so uncertain and insecure about their future. After getting degrees, they may not get employment. Because of this, they develop a sense of frustration and are driven to these strikes to just give expression to their feeling of despair. I request the Government to appreciate the nature and magnitude of the problem of educated unemployment and the gravity of the situation caused by frequent strikes in the proper perspective and find a common solution for both the problems of educated unemployment and the students' strikes at the same time. Sir, it seems to me that this colossal problem of educated unemployment will have to be tackled without any further delay. I suggest that at least one major industry should be started in each one of our districts in addition to some medium and small scale industries, if this very grave problem is to be solved to some extent. In this context I wish to point out that the problem of the educated unemployed is very acute in Kanyakumari District. In every tiny village having about 20 or 25 houses, there are at least a dozen unemployed

1978 பிப்ரவரி 27]

[Thiru D. SANTOSHAM]

Graduates, both men and women. I do not find in the Budget any major industry for this district.

Sir, I wish to make a proposal for the serious and immediate consideration of the Government. Just as a salt-based industrial and chemical complex was started in Tuticorin and Arumuganeri areas of Tirunelveli district, I suggest that a rubber-based industrial complex should be formulated and implemented with immediate effect in Kanyakumari district. I understand that fairly good quality rubber is extracted from thousands of acres of rubber cultivation and this rubber is being exported in its raw, unrefined stage to places like Kerala and other parts of the country, and manufactured there as finished goods for every day use. Why not the Government start a rubber factory in Kanyakumari district itself where they can provide employment to the innumerable unemployed in that district? What is more, such a rubber factory can bring in additional income to the Government. So also in Ramanathapuram and Tirunelveli districts, in Rajapalayam, Watrap, Sivagiri and other areas lying at the foot of the Western ghats, we all know that very fine fruits like the "Chappattai" and "Panjavarnam" mangoes, very good quality jack-fruits and very tasty guava fruits are grown in very great quantities. These fruits are of such superior quality that they are sure to find a ready and remunerative market even in countries overseas. While, so, I would suggest to the Government to explore the possibilities of starting a fruit-canning industry either in the public sector or on a co-operative basis. There are innumerable other potentialities for starting new industries in our State. It is not for me to give an exhaustive catalogue of all those industries. It is for the Government vigilantly and unceasingly to investigate into the potentialities and initiate dynamic action.

Sir, some weeks ago, I was travelling from Madras to Bangalore by the Brindavan Express. I got into a conversation with the passenger who happened to be sitting in the seat next to me. In the course of our talk he told me that he was going to Bangalore on behalf of his company to explore the possibilities of starting a new industry in Karnataka. I asked him, "Your company is based in Tamil Nadu and it is run by Tamilians. Then, why do you want to start the new industry in Karnataka and not in Tamil Nadu?" His reply was, "The Karnataka Government gives various kinds of incentives, subsidies and concessions which we do not get in Tamil Nadu." It is in this background that I wish to bring to the notice of the Government the significance of the loss of Rs. 140 crores

[Thiru D. SANTOSHAM]

[1978 பிப்ரவரி 27]

due to the Prohibition which we have. I am not saying anything about Prohibition because I know that the Government are committed to that policy and are bound to implement it. But, it is the loss of this huge revenue that should be a matter of serious concern to all of us. All the other States, particularly the neighbouring States like Kerala, Karnataka, Andhra Pradesh and Pondicherry do not have Prohibition. So, several of our people rush every week-end to these places and spend money lavishly on liquor and my estimate is that the loss to Tamil Nadu in this way will be not less than Rs. 10 crores. So, our total loss on Prohibition should be put as at last Rs. 150 crores and what is our loss becomes a gain to the neighbouring States. Now what happens? By this ill-gotten wealth which they secure by excise duty on liquor and with the money spent by our Tamilians who rush there every week-end, they are able to give subsidies and other attractions to tempt and take away industries from Tamil Nadu to their States. Now, by these means, they go on developing very fast industrially and they become prosperous economically. Conversely, if this process goes on for a few years, we will become more and more backward industrially and we will become a poverty-stricken State in a very short time. Therefore, I think our Government must act strongly and swiftly and get the Central Government to do one or two things if this danger is to be avoided. Firstly, the Central Government should induce all other States also to introduce Prohibition. It is a very desirable thing and it is there in the Directive Principles in the Constitution. In the alternative, the Central Government should be asked to give full financial compensation for the loss of this huge revenue. Our

(பிற்பகல் 1-00)

Governor has openly expressed himself against the State Government asking for compensation for the loss of revenue on account of implementation of Prohibition in the State. While so, let him take upon his shoulders the task of achieving the first of the above two alternatives and use his influence with the party in power at the Centre and get Prohibition introduced uniformly in all the States. Otherwise, we in Tamil Nadu will be paying a very heavy price and we will be practically ruining the future of our projects. Before I leave the subject of unemployment, I would like to refer to unemployment among young lawwers. Sir, there used to be only one Law College for the whole of Tamil Nadu in Madras. Now there are three Law Colleges, one at Madurai, one at Pondicherry and one at Madras. More than three times the original number of lawyers are being produced every year. What is the prospect of employment for this

1978 பிப்ரவரி 27]

[Thiru D. SANTOSHAM]

increased number of men and women lawyers coming out of these Law Colleges? Of course, one lady lawyer has become a Minister but that is not given to everybody. There is no prospect of employment for the young lawyers coming out of the Colleges. I have found them desperately trying for jobs even of the lowest rank. Though I have said it before, I want to say it again. It seems to me that this is one of the major causes why in all Law Colleges, there are very frequent strikes. Students in Law Colleges feel that after they get their Law Degrees also, there is no future for them. I have several proposals which we have discussed in our Bar Association meetings but I do not want to take the time of the House by mentioning all of them. But I want to place two suggestions before the House which the Government can very easily and immediately give effect to. The first suggestion I want to make is this: All documents like Sale Deeds, Mortgage Deeds, Settlement Deeds and Wills and other documents relating to the transfer of property are written and attested only by Document Writers who have no knowledge of law or training or responsibility. Very often the defective drafting of these documents itself leads to unnecessary and avoidable litigation. So, my first suggestion is that a law should be enacted under which at least title deeds involving properties of the value of Rs. 20,000 and above should be drafted and attested by a lawyer and even such a lawyer should be having less than 10 years' standing, so that it will help the young lawyers and not the older lawyers. We can provide employment opportunities to these Law Graduates coming from the Law Colleges and at the same time, unnecessary and avoidable litigation can also be avoided.

The second suggestion which I want to make is this. There are several officers who are now discharging quasi-judicial functions but who have no law degrees, qualification, experience or training. There are Deputy Registrars of Co-operative Societies and they are actually in charge of arbitration proceedings and give awards which are binding on parties, subject to a provision for revision by the District Court. There are Revenue Divisional Officers who have to decide disputes under the Cultivating Tenants Protection Act and they also act as Judges in proceedings under section 145, Cr. P.C. There are Commissioners and Deputy Commissioners for Disciplinary Proceedings. Formerly they used to be called Tribunals and the District Judges were posted to those offices. Now that has been taken away and I.A.S. officers have been put on those Tribunals. There are Labour Conciliation Officers and they are discharging duties which are more or less judicial in nature. They have to take evidence

[Thiru D. SANTOSHAM]

[1978 டிப்ரவரி 27]

and they are to come to conclusions and give judgments which are binding on parties. It seems desirable that these persons are made persons with law qualifications not only in theory but also in practice. Therefore, I would suggest that for offices like Deputy Registrar of Co-operative Societies, Revenue Divisional Officer, Commissioner for Disciplinary Proceedings and Labour Conciliation Officer, it is made necessary that the incumbents should have been lawyers with at least two years' practice at the Bar. I am sure this can be done immediately by passing administrative directions and giving instructions to the Public Service Commission and other appointing authorities. I respectfully request the Government to consider the possibility of making these appointments reserved appointments for these young graduates with about two or three years' standing.

Sir, I now wish to pass on and congratulate our Hon. the Chief Minister on putting an end to the agitation by the N.G.G.Os., by releasing all of them on bringing them to the conference table. I understand that the talks will take place today and I wish and trust that an amicable settlement and a lasting and permanent understanding is arrived at between the Government and these N.G.G.Os. In this connection, I wish to invite the attention of the Government to the agitation that was resorted to by the Madurai University Teachers' Association just about October 1977. More than 1,000 College teachers, including about 50 women, were arrested and jailed and in consequence the examinations had to be cancelled or postponed, and several inconveniences were caused. What is the result of the cancellation of examination? Students lose one year and the parents lose hundreds of rupees. All these inconveniences were caused because of that. I know that after the agitation reached a certain stage, the representatives of the Madurai University Teachers' Association were called, negotiations were made and some understanding was reached. But if only the negotiations had started before the agitation took place, I am sure many of these unfortunate developments could have been avoided and many serious inconveniences and loss of the future of our youth could have been avoided. I am referring to this merely to state what has happened in the past. I am mentioning this also because in connection with the forthcoming examinations to be held in April, a similar situation seems to be developing. I request the Government to arrange for discussions with advance so that an amicable settlement is reached without the

1978 சிப்ராபரி 27]

(Thiru D. SANTOSHAM)

unpleasant agitation and the disastrous consequences that followed the agitation of the Madurai University teachers in October—November last.

Sir, I have one other request to make to the Government. While deciding the question of Dearness Allowance that is going to be payable in respect of N.G.G.Os, I request the Government kindly to consider the case of pensioners also for enhancement of Dearness Allowance payable to them. This rise in prices has hit them just as hard as it has hit the N.G.G.Os. who are in service and these elderly persons find it difficult to carry on their livelihood. In these circumstances, I earnestly appeal to the Government to provide for an enhanced Dearness Allowance for these pensioners also.

Sir, I want to refer to a matter about which the Hon. the Minister for Education gave us an assurance even two days ago during Question Hour and that is with regard to the integration of 'A' wing and 'B' wing of schools. The Hon. the Education Minister said that it would be effected very soon but my misgiving is that previous Education Ministers also had been giving the same assurance for more than 8 or 10 years past. So, I am not able to believe him readily when he says that it will be done very soon. We know that several complicated issues are involved in this integration process of 'A' and 'B' wings. Both the 'A' wing teachers and the 'B' wing teachers have very good reasons for taking up a firm and rigid stand which does not make it easy for an amicable settlement to be arrived at.

(பிற்பகல் 1-00)

If the Government find that there is an impasse and that an amicable settlement is not forthcoming, I would suggest that the matter be immediately referred to arbitration by a Judge of the High Court, with a definite understanding that whatever may be his award, both 'A' and 'B' wings should accept it and the Government should ruthlessly implement it. The Government should expedite this.

A fortnight back, I was touring Kanvakumari district in connection with my election to the Legislative Council from the Graduates' Constituency. A large number of friends met me and told me that the late revered leader Kamaraj—Kala Gandhi—had captivated the imagination of not only the people of our country but even the people outside the country and that he was closely attached to Kanvakumari during the last period of his life. Still there is no proper and suitable

[*Primo D. Santolam*]

[திரு. ஆ. திராவிட மணி]

[1978 பிப்ரவரி 27]

memorial for him in Kanyakumari. They suggested that a fitting life size statue should be set up in a central important place in Nagercoil. In fact, I am one of those who do not believe in having statues. I would rather suggest that a Government Rubber Factory should be set up there and should be named after their affectionate leader. It is not for me to decide these things. It is for the Government to consult the representatives of the people of Kanyakumari district and establish a suitable memorial, whether it is a statue or any other thing, for the late revered leader of our times. With these words, I close my speech.

(பிற்பகல் 1-10)

* திரு. ஆ. திராவிட மணி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தின் 1978-79 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது என்னுடைய சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதற்கு வாய்ப்புத் தந்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் கிராமப் புறங்களுக்கு அதிகமாகச் செய்வதற்காக புதிய அரசு பல திட்டங்களைப் போட்டிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். புத்தகத்தை முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால், அதிகமாக கிராமங்கள் என்ற வார்த்தைகள் வருகின்றன. கிராமப் புறத்திற்கும் நகரப் புறத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கவும், நபர் வாரி வருமானம் கிராமங்களில் குறைவாகவும் நகரங்களில் அதிகமாகவும் இருப்பதால், அதைப் போக்குவதாகவும் கிராமங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இருப்பதை மாற்றவும், கிராமங்களில் உள்ள குளங்களில் மீன் வளர்ப்புப் பண்ணைகள் அமைத்து கிராமப் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்தவும், கிராமக் குடிசைத் தொழில்களை ஊக்குவிக்கவும், கிராமச் சிறுதொழில்களை அதிகமாகப் பெருக்கவும் என்று இப்படி கிராமம் கிராமம் என்று வார்த்தைகள் அதிகமாக வருகின்றன. ஏற்கெனவே முந்திய அரசில் இருந்த மதிப்பிற்குரிய காமராஜ் அவர்களும் அதற்குப் பின்னே வந்தவர்களும் கிராம மக்கள் மீது மிகுந்த பாசத்தோடு அவர்கள்தான் நகர மக்களுக்கு உயிரானவர்கள் என்ற அடிப்படையில் கிராமங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில்தான் பல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கிராம மக்களின் மீது கொண்ட பாசத்தால்தான் திரு. காமராஜ் அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் அலங்காரல்லூர் என்ற கிராமத்தில் கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலை அப்போதே அமைக்கப்பட்டது. கிராமப் பொருளாதாரம் வளருவதற்காகத் தான் பாண்டியராஜா சுகர் பாக்டரி கிராமத்தில் அமைக்கப்பட்டது.

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஆ. திராவிடமணி]

அமைக்கப்பட்டிருக்கிற கூட்டுறவு ஆலைகள் எல்லாம் கிராமங்களில்தான் இருக்கின்றன. தஞ்சை மாவட்டத்தில் மணல்மேடு என்ற கிராமத்தில் கூட்டுறவு ஆலை அமைக்கப்பட்டது. பாமணி கிராமத்தில் ஒரு உரத் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டது. நெல்லை மாவட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள கூட்டுறவு நூற்பாலை நாசரத்தில் இருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள நூற்பாலை ஆரல்வாய்மொழி என்ற கிராமத்தில்தான் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏழு கோடி ரூபாய் திட்டத்தில் கிராம மக்களுக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் முன்பு தமிழக அரசு அமைத்த சிமிண்ட் ஆலை ஆலங்குளம் என்ற சிற்றூரில் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டது. அணைக்கரைப்பட்டி என்ற ஊர் சிங்கம்புணரிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கே ராயல் என்ஸ்பீல்டு என்ற மோட்டார் தொழிற்சாலை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் கிராம மக்களுக்கு வேலை கொடுக்கத்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. தீப்பெட்டிக்கு மூலப்பொருளாக உள்ள பொடாஷியம் குளோரைடை கேரளாவிலிருந்துதான் வாங்க வேண்டியிருந்தது. அது தாராளமாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்று பொடாஷியம் குளோரைடு தொழிற்சாலையை ஒத்தக்கடை என்ற கிராமத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் அமைத்தார்கள். வெளிநாட்டு உதவியோடு ஸ்பிக் உரத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்தார்கள். தூத்துக்குடி தொழிற்சாலை என்ற பெயரில் இருந்தால்கூட முல்லைக்காட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள முத்தையாபுரம் என்ற கிராமத்தில்தான் அது அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி காங்கிரஸ் அரசும், திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசும் கிராமங்களை மையமாக வைத்து தொழில்களை உருவாக்கியதைப்போல எதிர் காலத்தில் கிராமங்களை மையமாகக் கொண்டு திட்டங்கள் அமைக்கப்படும் என்று வகுத்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். கிராமங்களின் மீது உண்மையிலேயே பாசம் கொண்டு செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் பல இருக்கின்றன. பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சரானவுடனே குடுமியாமலையில் விவசாயப் பண்ணை அமைத்தார்களே, அதைப்போல தரிசு நிலங்கள் எங்கெங்கு எவ்வளவு இருக்கின்றன என்று கணக்கிட வேண்டும். முன்பு 11 லட்சம் ஏக்கர் தரிசு நிலம் தமிழகத்தில் இருப்பதாகக் கணக்குண்டு. அதைத் தொகுத்து பண்ணை விவசாயம் அமைத்து, அரசுச் செலவிலேயே நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து பயிர்கள் வளருகிற விதத்தில் பண்படுத்தி நிலமற்ற ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஆளுக்கு ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் என்று பகிர்ந்து அளித்து, பட்டா கொடுத்தால், கிராமத்தில் உள்ள ஏழை விவசாயிகளுக்கு உண்மையிலேயே நன்மை செய்தவர்கள் ஆவோம்.

[திரு. ஆ. திராவிடமணி]

[1978 பிப்ரவரி 27]

சாதாரணமாகக் கடன் வாங்குவதற்கு விவசாயிகள் மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில், ஏதாவது சொத்து இருந்தால்தான், கடன் பெற முடியும் என்ற முறை வைத்திருக்கிறார்கள். சொத்து இல்லாதவர்கள் ரூ. 500 அல்லது ஆயிரம் வாங்க வேண்டுமென்றால், அவர்கள் சிரமப்படுகிறார்கள். அதனால் அரசாங்கமே கிராம பாங்குகளை அதிகமான அளவில் துவக்க வேண்டும். மத்திய அரசு ஏற்கெனவே கிராம பாங்குகள் அமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கத்தைக் கலந்து அவர்கள் தருகிற மூல தனத்தைக் கொண்டு மாநில அரசு கிராம வங்கிகளை ஒன்றியத்திற்கு ஒன்று என்று அமைத்தால், கிராம மக்கள் கடனுக்காக வட்டிக் கடை வேந்தர்களிடம் சென்று நிற்காமல் குறைவான வட்டியில் வேண்டிய கடன்களைப் பெற விவசாயிகளுக்கு வசதியாக இருக்கும். கிராமங்களில் உள்ள படித்த பட்ட தாரிகளை அழைத்து பணம் கொடுத்து தொழில்களை ஆரம்பிக்க உதவலாம். தொழில் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் இருந்தாலும், கடன் வாங்குவதற்கு ஈடாகக் காட்டுவதற்கு சொத்து இல்லாமல் பட்டதாரி இளைஞர்கள் ஏராளமாகக் கிராமப்புறங்களில் இருக்கிறார்கள். படித்துப் பட்டம் பெற்றுவிட்டு, வேலைக்காக எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் பதிந்திருக்கிறவர்களையும். ஐ.டி.ஐ.யில் தொழில் கல்வி படித்துவிட்டிருக்கிறவர்களையும் அழைத்து கிராமப்புறங்களில் சிறுசிறு தொழில்களை அமைப்பதன் மூலமாக பட்டதாரிகளின் வேலைப் பிரச்சினையும் தீரும், தொழில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு அளித்ததாகவும் இருக்கும். இதற்கு புரட்சிகரமான திட்டம் எதுவும் தேவையில்லை.

(பிற்பகல் 1-20)

கிராமத்தை மையமாகக் கொண்டு, கிராமப் பொருளாதார அடிப்படையில் செயல்பட வேண்டுமானால், இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே அரசினைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, நாம் பெரும் புயலால், வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இது சம்பந்தமாக சேத மதிப்பீடுகள்பற்றி மிகத் தெளிவான அறிக்கையினை மத்திய அரசுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். மீண்டும் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் பழைய நிலையை அடைய வேண்டுமானால், குறைந்தது ரூ. 150 கோடிக்காவது தேவைப்படும் என்பது நமது மதிப்பீடு. அதையொட்டி மத்திய அரசு அனுப்பிய நிபுணர்களும் வந்து பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளைப் பார்வையிட்டுப் போனார்கள். அதற்குப் பிறகு பொது மக்களுடைய ஒத்துழைப்பினால், அதிகாரிகளுடைய சுறுசுறுப்பான செயல் திறனால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகள் சீர்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் மத்திய அரசாங்கம் நிவாரணமாக ரூ. 36 கோடி

1978 பிப்ரவரி 27] [திரு. ஆ. திராவிட மணி]

தான் தந்திருக்கிறது. மேற்கொண்டு நிதி உதவி கிடைக்கவில்லை. நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் நிதி அமைச்சர் அவர்களும் டெல்லி சென்று, அங்கு பிரதமர் அவர்களையும் நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் இது சம்பந்தமாகக் கண்டு பேசி வந்திருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் இந்த 36 கோடிக்கு மேலே உதவி வருவதற்கான அறிகுறி எதையும் காணோம். நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களும் ரூ. 36 கோடி கொடுத்ததற்காக மத்திய அரசுக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டார்கள். ஆக மேற்கொண்டு ஏதும் கிடைக்காது என்றுதான் தோன்றுகிறது. அந்த நிலையில் நமது தேவைகளைச் சரிக்கட்டிக்கொள்ள பல முறைகளை நாடவேண்டியுள்ளது. அந்த முறையில் 'நட்சத்திர இரவு' என்று விழா நடத்தி புயல் நிவாரண நிதி என்று பணம் திரட்டப்படுகிறது. இப்படி 'நட்சத்திர இரவு' என்று ஏற்பாடு செய்து குறிப்பிட்ட தொகையை வசூலிக்க வேண்டும் என்று அதிகாரிகளுக்குத் தாக்கீது அனுப்பப்படுகிறது. நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும் மறைமுகமாக அவர்களுக்கு தொகை இவ்வளவு என்று சொல்லப்பட்டுவிடுகிறது. டிக்கெட்டுகளை அதிகாரிகள் வைத்துக்கொண்டு சங்கடப்பட வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றார்கள். சிறு சிறு கடைக்காரர்கள் கூட 100 ரூபாய் டிக்கெட்டு, 25 ரூபாய் டிக்கெட்டு என்று வாங்கவேண்டிய சூழ்நிலைக்குக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றார்கள். இப்படியெல்லாம் செய்கிறதை விட எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து, இப்படிப்பட்ட நேரங்களிலே அவர்களுடைய யோசனையைக் கேட்கலாம். முந்தைய முதலமைச்சர் அவர்களுடைய முக்கியமான விஷயங்களிலே எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களைக் கலந்துபேசி, அவர்களுடைய யோசனைகளையும் கேட்டு, நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த முறையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையும் கலந்து மத்திய அரசிடமிருந்து இந்தந்த விதத்தில் இவ்வளவு தொகைகளைப் பெறலாம் என்ற முறையில், சர்வ கட்சிகளையும் கலந்து இதை அணுகவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் அரசாங்கத்தில் இருக்கும்போது, இவர்களிடம் என்ன யோசனை கேட்பது என்ற வகையில், இதை ஒரு ப்ரெஸ்டிஜ் பிரச்சினையாக வைத்துக்கொள்ளாமல், அரசு பிரச்சினையை அணுக வேண்டும். அரசு என்பது அனைவருக்கும் பொதுவானது. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பொது மக்கள். எனவே இதுவிஷயத்தில் சர்வ கட்சி யினரையும் கலந்து பேச முதலமைச்சர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏனென்றால் கசக்கிப் பிழிந்து நன்கொடை வாங்குவது என்றால், அதிகாரிகள் சங்கடப்படுகின்றார்கள். பெட்டிக் கடைக் காரர்களிடம்கூட ரூ. 25 என்று வசூலிக்கின்றார்கள். அரசு உத்தரவு என்று இல்லை. அதிகாரிகளுடைய தர்ம சங்கடமான நிலை அது. இதற்கெல்லாம்

[திரு. ஆ. திராவிட மணி]

[1978 பிப்ரவரி 27]

முடிவு கட்டுவதற்காக, சர்வ கட்சியினரிடம் பிரச்சினைகளை எடுத்துச்சொல்லி இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் நல்ல முடிவினைக் காண வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, கொடிக்கால் விவசாயிகளைப்பற்றிச் சில பிரச்சினைகள் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அண்மையில் ஏற்பட்ட புயலால், வெள்ளத்தால் கொடிக்கால் விவசாயிகள் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அதுபற்றி இந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்படவில்லை. அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை சற்று அனுதாபத்துடன் அணுகி அவர்களுக்கு நிதிஉதவி அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் மீண்டும் பழைய நிலைமைக்கு வரவேண்டுமானால், தேசியமயமாக்கப்பட்ட வங்கிகளிலிருந்து பெரும் கடன் வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்தாக வேண்டும். குறிப்பாக கரூர் மற்றும் புகளூர் பகுதிகளிலிருந்து வந்த பதினேந்து கிராமங்களிலுள்ள கொடிக்கால் விவசாயிகள் மனு கொடுத்திருக்கின்றார்கள். குறிப்பாக, கரூர் வட்டத்தில் நொய்யல், மறவாப்பாளையம், சேமங்கி, முத்தனூர், நடையனூர், கோம்புபாளையம், நத்தமேட்டுப்பாளையம், திருக்காடுதுறை, கரம்பாளையம், கட்டிப்பாளையம், தவுட்டுப்பாளையம் மற்றும் வேலாயுதம்பாளையம் பகுதியிலுள்ள விவசாயிகளும், புகளூர் பகுதியில் நன்னியூர் கிராமம், செவிந்திபாளையம், கரூரை ஒட்டியுள்ள வேடிச்சிபாளையம், பஞ்சமாதேவி, நெளர், போன்ற பகுதியிலுள்ள கொடிக்கால் விவசாயிகளும் பெருமளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கிட்டத்தட்ட 15 ஆயிரம் கொடிக்கால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரூ. 1½ கோடிக்கு மேலே பாதிப்பு அடைந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் வங்கிகளிலிருந்து தாராளமாகக் கடன்களைக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அந்த முறையில், யார் யாருக்கு உதவி அளிப்பது என்ற பட்டியலில் இவர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களையும் நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அது மட்டுமின்றி, துறையூரில் நெசவாளர்கள் கூட்டுறவு சொசைடியில் இப்போது வேலை நிறுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குச் சீராக வேலை கொடுக்க அந்த சொசைடி முன்வரவில்லை. இது விஷயத்தில் அவர்களையும் கூப்பிட்டுப் பேசி, பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நேற்றையதினம் மரியாதைக்குரிய திரு. முத்து அவர்கள் பேசினார்கள். எப்போதும் நாங்கள் பேசுகிறோம் என்றால், 'விவகாரம் பற்றி மட்டும் சொல்லுங்கள், குறையை எடுத்துக்கூறும்போதும் கண்ணியமான முறையில் சொல்லுங்கள்' என்று எங்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கின்றார்கள் எங்கள் தலைவர்கள். அப்படிப்பட்ட பயிற்சியினைக் கொடுக்க அங்கே யாரும் இல்லாத

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஆ. திராவிட மணி]

காரணத்தினால், திரு. முத்து அவர்கள் இந்த மன்றத்தை ஒரு மேடை என்றே கருதிக்கொண்டு எதை எதையோ பேசி, கொஞ்சம் சத்தம் போட்டே பேசினார்கள். முன்னாள் முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்களுடைய ஆட்சியின் போது விவசாயிகள் மின் கட்டணத்தில் ஒரு காசு ஏற்றியதாக அதை எதிர்த்து எந்த அளவிற்குப் போராட்டம் நடத்தினார்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். அப்போதும் சரி, பிறகு திரு. மன்றாடியார் அவர்கள் தமது பெரும் நிலப் பரப்பினை மேய்ச்சல் நிலம் என்று போட்டு உச்ச வரம்புச் சட்டத்திலிருந்து விலக்குப் பெற்ற நேரத்தில், அதைத் தொடர்ந்து சிலர் கிளர்ச்சி செய்த போதும் சரி, பாதிக்கப்பட்ட அனைவரையும் கூட்டிவைத்துப் பேசி பிரச்சினைக்கு அன்று முடிவு காணப்பட்டது. அப்போது இதையெல்லாம் குறிப்பிட்டு, திரு. இராமசாமிப் பட்டையாச்சி அவர்கள்கூட, அன்று முதலமைச்சராக இருந்த கலைஞர் அவர்கள் இப்படி அனைவரையும் கூட்டி வைத்துப் பேசி பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண விழைந்ததை வரவேற்று பாராட்டி ஒரு அறிக்கையே கொடுத்தார். அந்த அறிக்கையில் சில பகுதிகளை எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: படிப்பது என்றால் நீங்கள் முன்கூட்டியே என்னிடம் காண்பித்திருக்க வேண்டும்.

திரு. ஆ. திராவிட மணி: அன்றைக்கு எம்.ஜி.ஆர். வேலூர் கோட்டை வெளி மைதானத்தில் பேசும்போது, திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியைக் கவிழ்ப்பதற்காக போராட்டம் என்கின்றார். எதற்காகப் போராட்டம்? திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எப்போதும் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு இவற்றைக் கடைப்பிடித்து, என்றைக்கும் வன்முறைக்கோ எந்தவிதமான தாக்குதல்களுக்கோ இடம் கொடுத்ததில்லை . . . என்றெல்லாம் அவர் அன்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனவே விவசாயிகள் பிரச்சினை பற்றித் தவறான முறையில் புரிந்துகொண்டு பேச வேண்டாம் என்று தலைவர் அவர்கள் மூலம் அரசுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நீங்கள் ஒரு கத்தை பத்திரிகை மேற்கோள்களை வைத்துக்கொண்டு பேசுகின்றீர்கள். அந்தப் பத்திரிகைக் குறிப்பை நீங்கள் முன்கூட்டியே என்னிடம் காண்பித்திருக்க வேண்டும். காண்பித்து அனுமதி பெற்றிருந்தால் ஆட்சேபணையில்லை.

திரு. ஆ. திராவிட மணி: கிருஷ்ண நீரைக் கொண்டு வருவதைக் காட்டிலும் வீராணம் திட்டம்தான் சாலச் சிறந்தது என்று இதைத் தீட்டிச் செயல்படுத்தப்பட்டது. வாய்க்கால் மூலமாகக் கொண்டு வந்தால் இடையில்

[திரு. ஆ. திராவிட மணி]

[1978 பிப்ரவரி 27]

உள்ள வயல்களுக்கு தண்ணீரைப் பாய்ச்சுவோம் என்று விவசாயிகள் சொல்லுகிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, நீராவியாவதன் காரணமாக நிறையத் தண்ணீர் ஆவியாகப் போய்விடும். ஆகவே வாய்க்கால் மூலமாக வேண்டாம், எனவே சென்னைக்குக் குடிநீர் கொண்டு வர வீராணம் திட்டமே சரி என்று அப்போது கழக அமைச்சரவை முடிவு செய்து அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்தது. அடுத்து, வீராணம் திட்டத்தில் தமிழக அரசு பெரும் நட்ப்பட்டுவிட்டதாகக் கூட திரு. முத்து அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். உண்மையில், அந்தத் திட்டத்தின் முழு விவரங்களும் அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இருந்தாலும் அவர் உண்மையைத் திரித்துச் சொன்னார்கள் என்றே எண்ணுகிறேன். வீராணத்திலிருந்து சென்னைக்கு நீர் வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்துவிட்டு, ரூ. 30 கோடி திட்டம் என்று திட்டம் தீட்டி, திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால், சென்னை நகரம் மட்டுமின்றி இடையிலே பல பகுதிகளுக்கும் நன்மைகள் ஏற்படும் என்று கருதி திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதற்காக இடையிலுள்ள 6 பெரிய ஆறுகளை, 22 கிற்றோடைகளை, 42 சாலைகளை, மூன்று ரெயில்வே கிராசிங்குகளைக் கடந்து ஏறத்தாழ 136 மைல் நீளத்திற்கு குழாய்களை அமைத்து, நகரத்திற்கு நீர் கொண்டு வரவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, அதற்காக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து, அவற்றுக்கான குழாய்களை அமைப்பதற்காக வழியில் இரண்டு இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அதற்கான தொழிற்சாலைகளையும் நிறுவி கிருஷ்ணநீரைக் கொண்டுவருவதைக் காட்டிலும், வீராணம் திட்டம்தான் சாலச் சிறந்தது என்று இதைத் தீட்டிச்

(பிற்பகல் 1-30)

செயல்படுத்தப்பட்டது. வாய்க்கால் மூலமாகக் கொண்டு வந்தால், இடையில் உள்ள வயல்களுக்கு அந்தத் தண்ணீரைப் பாய்ச்சுவோம் என்று விவசாயிகள் சொல்லுகிறார்கள், அது மட்டுமல்ல, நீராவியாவதன் காரணமாக நிறையத் தண்ணீர் ஆவியாகப் போய்விடும், ஆகவே வாய்க்கால் மூலமாக வேண்டாம், இது அருகாமையிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரும் திட்டம், வருகிற தண்ணீரும் உபரியாக இருக்கிறது, எனவே வீராணத்திலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருவதுதான் முறை என்று அன்றைய அமைச்சரவை முடிவு செய்து, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து, இத்திட்டத்திற்குத் தேவையான பெரிய குழாய்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, பதிக்கப்பட்டு வருகிற நேரத்தில் அந்தப் பணியை காண்ட்ராக்ட் எடுத்த திரு. சத்தியநாராயண அவர்கள் இறந்துவிடவே, அந்தக் கம்பெனியின் பொறுப்பை தமிழக அரசே ஏற்க வேண்டும் என்று தமிழக அரசும் முடிவு செய்தது. இது சம்பந்தமாக தமிழக அரசு மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதி, மத்திய சர்க்காருடைய அனுமதி பெறுவதற்கு ஆறு மாதம் ஆனது. 6 மாதம் கழித்து அனுமதி வந்தது.

மீது பொது விவாதம்.

1978 பிப்ரவரி 27]

[திரு. ஆ. திராவிட மணி]

இப்படி ஆறு மாதம் கழித்து மாநில சர்க்கார் இதனை ஏற்கலாம் என்று மத்திய அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்த மறுநாள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி தமிழகத்திலே கலைக்கப்பட்டது. பிறகு ஆளுநருக்கு ஆலோசகர்கள் வந்து ஒரு குழு போட்டார்கள். ஆலோசகர்களும் இந்த வீரானம் திட்டம் நல்ல திட்டம், நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய திட்டம் என்று சொன்னார்கள். அப்படி திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தால் தொடங்கப்பட்ட திட்டம், ஆலோசகர்களால் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய திட்டம் என்று சொல்லப்பட்ட திட்டம், மிக ஒழுங்காக மேல்நாட்டு நிபுணர்களைக் கொண்டு வந்து குழாய்கள் அமைக்கப்பட்டு வந்த திட்டம் நல்ல முறையிலே தொடங்கப்பட்டது. 6 பாலங்கள் கூட அமைக்கப்பட்டு விட்டன. ஆனால் இப்போது அந்தத் திட்டம் நல்ல திட்டம்தானா என்று பரிசீலனை செய்ய இருக்கிறோம் என்பது நியாயமல்ல. அமைந்திருக்கிற புதிய அரசு அந்தத் திட்டத்தை முழுமையாக நிறைவேற்ற முயற்சிக்க வேண்டுமே தவிர அந்தத் திட்டத்திலே குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பது நியாயமல்ல. அப்படிக்குறை சொன்னால்தான் அது கலைஞரைக் குறை சொன்னதாகும் என்ற முறையிலே இன்றையதினம் குறை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட முறையிலே அரசியல் நடத்தப்படக் கூடாது என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தத் திட்டத்திலே இந்த வகையிலே கோளாறு என்று சொல்லுங்கள், இந்த வகையிலே நடடம் ஏற்படும் என்று விவரம் சொல்லுங்கள். கலைஞர் அவர்கள் காலத்திலேதான் அவருடைய முயற்சியாலே பரம்பிக்குளம்-ஆளியாறு தண்ணீரைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். கடைசியில் ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில் திரு. சாதிக் பாட்சா அவர்கள் இடுக்கியிலிருந்து உபரியாக வருகிற மின்சாரத்தைத் தமிழகத்திற்குத் தர வேண்டும் என்று ஒப்பந்தம் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் இப்போது அமைந்துள்ள புதிய அரசு ஆத்திரத்தோடும், கோளத்தோடும், கர்நாடகத்தோடும் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி கிருஷ்ணா நதி நீரை சென்னைக்குக் கொண்டுவர எடுத்திருக்கும் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். கலைஞர் அவர்கள்கூட ஏற்கனவே இந்த வகையிலே முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறி, புதிய அரசு இன்னும் தீவிரமாக இதை நிறைவேற்ற முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறி, புதிய அரசின் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைப் பாராட்டி அமைகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை காலை 10-30 மணிக்குக் கூடும்.

(பிற்பகல் 1-35)

பின்னர், அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.